

SI SOCIALISTISK INFORMATION

FEBRUAR 2008 · NR. 225 · 26. ÅRGANG

Udenlandske arbejdere

EU UNDERGRAVER FAGLIG KAMP

LÆS OGSÅ I DETTE NUMMER

KLIMAX-AKTIONSGRUPPE • DEMOKRATISK CENTRALISME
ENHEDSLISTE-UDVIKLING • KENYA • LCR PÅ VEJ MOD NYT PARTI

SI

Fra redaktionen

Nye muligheder for dig, som abonnerer på Socialistisk Information

Fra den 20. april vil Socialistisk Information udkomme som netmagasin – en ny og overskuelig internetudgave, som kommer direkte til dig på din computer hver 14. dag.

Fra 1. september vil Socialistisk Information også udkomme som trykt kvartalsmagasin. En samling af de vigtigste artikler og analyser, lidt større og flottere end det nuværende månedsblad.

Som abonnent vil du altså fremover både få et netmagasin hver 14. dag og et kvartalsmagasin fire gange om året. Se hvilken betydning det får for dit abonnement på side 27.

SI-omlægningen er ikke gratis. Derfor er vi glade for at kunne skrive, at indsamlingen til SI gav 23.432 kr. – 3.432 kr. mere end vi havde sat som mål. Tak til alle der bidrog!

Der er store udfordringer i disse tider for venstrefløjen og fagbevægelsen. En af dem ser vi på i indblik. EU har åbnet grænserne for arbejdere fra vores nabolande. Det giver jo nogle ganske vanskelige diskussioner. Hvordan kan vi fastholde fagbevægelsens styrke og undgå undergravningen af de kollektive aftaler. Samtidig skal vi undgå at falde i den nationalistiske grøft og gå højrefløjens ærinde med krav om lukkede grænser. Den såkaldte Vaxholm-sag fra Sverige har yderligere sat sagen på dagsordenen.

Så er der de mange vigtige diskussioner i Enhedslisten op til årsmødet. Vi bringer et interview med et par af »vore egne« aktive medlemmer i Enhedslisten.

Til inspiration for diskussionen i Enhedslisten bringer vi også et længere indlæg om »demokratisk centralisme«, skrevet på baggrund af udviklingen og diskussionen i det engelske Respect.

INDHOLD

INDBLIK: UDENLANDSKE ARBEJDERE & VAXHOLM-AFGØRELSEN

En sejr i stormvejret	3
En irriterende sten i EU-skoen	6

FOKUS

Bryd med forligspolitikken	9
----------------------------------	---

KLIMAKAMP

Flyvning medfører en langsom og smerteuld global opvarmning	10
--	----

INTERNATIONALE NOTER

Venezuela, USA, Malaysia, Algeriet, Litauen, Bangladesh, Italien, Tyskland	12
---	----

FRANKRIG

LCR forbereder sin egen nedlæggelse	14
---	----

KENYA

Det handler om klassekamp	16
---------------------------------	----

OP TIL ÅRSMØDET

Enhedslisten skal tage bevægelserne alvorligt	18
---	----

FRANKRIG

Demokratisk centralisme og enhedspartier på venstrefløjen	21
--	----

VÆR MED FRA START!

Nye muligheder for dig, som abonnerer på Socialistisk Information	27
--	----

SOCIALISTISK PÅSKESEMINAR 2008

Rød og inspirerende påskeferie for hele familien	28
--	----

Månedsbladet

SOCIALISTISK INFORMATION udgives af Socialistisk Arbejderparti (SAP) – dansk sektion af Fjerde Internationale

Socialistisk Information

redigeres af et udvalg bestående af:
Bjarke Friberg, Ebbe R. Jørgensen (ansv.),
Bodil Rasmussen, Christina C. Nielsen, Bertil
Videt, Nina T. Andersen, Peter S. Nielsen,
Nicolai Bentsen, Janus Noack og Åge Skovrind.

Sign. artikler står for forfatternes egen regning.

Henvendelse til redaktionen:
Studivestryde 24, 1. sal, 1455 København K.
Telefon: 33 33 03 17 (læg besked på tlf. svarer)
e-post: si@sap-fi.dk

Abonnement: 175 kr., dog 100 kr.
hvis man er på pension, bistand, SU
eller mindre.

Der kan tegnes abonnement ...
1) ved at indbetale beløbet på giro 906-3366,
Socialistisk Information,
Studivestryde 24, 1., 1455 Kbh. K,
2) ved at gå ind på www.sap-fi.dk,
3) ved at sende en check til SI's adresse.

Tryk: SAF

Redaktionen afsluttet den 11. februar 2008

SI nr. 226 udkommer primo marts 2008

ISSN 0108-1861

Udenlandske arbejdere

En sejr i stormvejret

Der er kommet mange flere udenlandske arbejdere til Danmark, end man regnede med, da EU blev udvidet med 10 nye medlemslande i 2005. Det undergraver de danske overenskomster, og fagbevægelsen advarer om kaos på arbejdspladserne og risiko for fremmedhad og selvtægt, hvis ikke der kommer ordnede forhold nu.

AF ÅGE SKOVRIND

En onsdag eftermiddag kl. 16.30 i februar i det københavnske Nordvestkvarter. Murernes faglige klub har indkaldt aktivisterne til en ny aktion.

Næsten som en provokation er et større boligbyggeri i gang lige på den anden side af vejen: Siden oktober har det tyske firma Profil Bau haft tyske murere beskæftiget. De arbejder 11 timer om dagen hele ugen, og de ansatte får ikke pension eller tillæg for overarbejde. Firmaet insisterer på at betale efter tysk lov og altså ikke efter den danske overenskomst, som de har indgået med 3F. I Arbejdsretten venter en sag mod firmaet med krav om udbetaling af 1,25 millioner kroner, som de tyske håndværkere er blevet snydt for.

Over 50 aktivister er efterhånden dukket op for at deltage i den annoncerede blokade. Aktionens leder beder om ordet. Ikke – som ventet – for at fortælle, hvad der skal ske på den anden side af gaden om et øjeblik, men for at fortælle en nyhed: Aktionen er afblæst.

Firmaet er smidt på porten af den danske hovedentreprenør samme morgen.

»Vi har vundet!« Forsamlingen bryder ud i klapsalver. Glæden er stor. Men måske fornemmer man alligevel en lille skuffelse – nu hvor man var kommet for at deltage i en aktion.

I stedet bliver der tid til at snakke. Senere skal erfaringerne fra hele aktionsforløbet samles op for at finde ud af, hvad der blev gjort rigtigt, og hvad der kunne have været bedre.

En ting bliver sagt allerede nu: Det duer ikke, at selvudnævnte aktionsledere fører sig frem som generaler, når man bevæger sig ind på en fremmed arbejdsplads. Der skal kun være én, der har ansvaret, og som ved hvilke aftaler, der er indgået, hvem man skal snakke med – og hvilke aktionsformer der er ok og ikke ok. Der hentydes til et hærværk på arbejdspladsen et par dage forinden, og ordet »øretæver« bliver nævnt.

Talelysten er stor, og diskussionen kommer vidt omkring:

- Hvordan får vi et bedre samarbejde med de andre faggrupper?
- Kun murere er stærke nok til at gennemføre sådan en blokade.
- Fagforeningen må bakke op om den faglige klub.
- Vi skal have flere med i sms-kæden til næste aktion.

- Nogle af de tyske tømrere er faktisk i fagforening.
- Det handler om et forsvar for den danske model.
- Den 20. februar holder Lager, Post og Service møde om Vaxholmdommen.
- Det er også en diskussion, vi må rejse i middelklassen, som vil have billige køkkener.
- Vi skal holde os til de faglige aktioner – det er vi bedst til.
- Hvordan kan man snakke om mangel på arbejdskraft, når vi har 20 procent ledighed?
- Politikerne må gribe ind.

Løntrykkere

En af deltagerne på mødet er Mattias Tesfaye, murer og tidligere formand for 3F-Ungdom. Han er også medlem af Enhedslisten.

– I praksis er det et stort problem med de udenlandske arbejdere, siger han.

– De trykker lønnen, finder sig i dårlige sikkerhedsforhold, virksomhederne tager ikke lærlinge, og for manges vedkommende skal virksomhederne presses til at tegne overenskomster.

Det fagretslige system giver mu-

» De (tyske arbejdere, red.) ved udmærket godt, hvad der foregår. De vurderer bare, at de hellere vil være løntrykkere i Danmark end at være på Harz 4 (socialhjælp) i Tyskland.

Mattias Tesfaye

lighed for, at man kan blokere for arbejde til udenlandske virksomheder, hvis ikke de tegner overenskomst. Men det tager sin tid, og inden man er nået så langt, er arbejdet måske færdigt. Man kan selvfølgelig også tage kontakt til de udenlandske arbejdere og overbevise dem om, at de ikke skal arbejde på dårligere vilkår end danske arbejdere. Men Mattias Tesfayes erfaring er, at det sjældent fører til noget:

– Vi har snakket med 15 tyske murere i det her firma, de har fået oplysninger om overenskomster, overarbejde og så videre. De har forstået vores budskab om, at de skal melde sig ind i fagforeningen og stå fast på en arbejdsuge på 37 timer – så er de vores kolleger. De ved udmærket godt, hvad der foregår. De vurderer bare, at de hellere vil være løntrykkere i Danmark end at være på Harz 4 (socialhjælp) i Tyskland. De siger, at de bliver truet til at lade være

med at diskutere det med os. Det er sikkert rigtigt, men det kan vi ikke bruge til noget.

Hans frustration deles i store dele af fagbevægelsen. Særligt inden for byggebranchen er der kommet et meget større antal udenlandske arbejdere til Danmark, end man regnede med, da EU blev udvidet med ti nye medlemslande i 2005. Mange kommer fra Polen, men på byggepladserne er det også almindeligt med tyske håndværkere.

Fagbevægelsen klager over, at myndighederne slet ikke har styr på, hvem der kommer til landet, og at udlandske arbejde fungerer som løntrykkere.

National tænkepause

I et debatoplæg foreslår 3F-afdelingen i København for bygge-, jord- og miljøarbejdere foreslår nu et krav om en toårig national tænkepause, hvor der bliver lukket for udenlandsk arbejdskraft.

Det er et krav, som Mattias Tesfaye støtter. Tænkepausen skal bruges til at få myndighederne på plads, så de – i modsætning til nu – kan håndtere tilgangen af udenlandsk arbejdskraft. Punkt to er at få de juridiske forudsætninger på plads, siger han:

– Senest Vaxholm-dommen har skabt andre juridiske forudsætninger for vores medlemskab af EU, end vi troede. Hvis ikke denne tvivl kan afdækkes, så har vi bldt befolkningen noget forkert ind om, at den danske model på arbejdsmarkedet kan overleve.

Endelig mener han, at der er brug for en generel diskussion om, hvor åbent eller lukket det danske arbejdsmarked skal være.

Forkert strategi

Diskussionen er på vej i Byggefagenes Samvirke, et samarbejde mellem de københavnske fagforeninger inden for byggeriet. Og kravet om en tænkepause møder modstand, blandt andet fra Palle Bisgaard, som er faglig sekretær i Træ-Industri-Byg,

København. Han er helt enig i problemernes omfang, men han er ikke enig i kravet om at lukke grænsen:

– Det er en forkert strategi. Vi står i en alvorlig situation, men vi skal ikke gå ud med et budskab om, at vi ikke har kræfter til at gøre noget ved problemerne. Vi i den aktive del af fagbevægelsen er måske dem, der har gjort mest for at bevare den danske model. Det er lykkedes at få en stor folkelig opbakning til vores krav om lige vilkår til alle, og vi har formået at presse arbejdsgiverne et langt stykke. Det vil være svært at forstå den lukkede holdning, også for vores egne folk. De ønsker et åbent samfund.

Palle Bisgaard mener desuden, at det vil være for nemt at skyde argumenterne for en tænkepause ned, fordi det er urealistisk, og at fortællerne vil blive beskyldt for at have en helt anden dagsorden.

– Det er jo reelt et argument for udmeldelse af EU, og vi vil blive anklaget for protektionisme, siger han.

Mattias afviser anklagen om at være urealistisk:

– Det er jo noget, man bestemmer i Danmark. Hvis et flertal i folketinget

» Det vil være svært at forstå den lukkede holdning, også for vores egne folk. De ønsker et åbent samfund.

Palle Bisgaard

beslutter en tænkepause, så skal Fogh bare tage til Bruxelles og fortælle, hvad folketinget har pålagt ham.

Fagbevægelsens krav

For fagbevægelsen er den vigtigste opgave, ifølge Palle Bisgaard, at rejse et politisk krav om, at myndighedernes indsats skal skærpes: De skal slå hårdt ned på den illegale indvandring, der sker via udenlandske udstationeringsfirmaer, og sikre ordentlige vilkår for de udstationerede. Der skal være bedre kontrol med skatte-

forpligtelsen, og samtidig skal fagbevægelsen have flere oplysninger om firmaerne, hvor de arbejder, og hvem de er.

Dertil kommer de krav, som kan rejses over for arbejdsgiverne i overenskomstforhandlingerne.

Noget af det vigtigste er her at få sat en stopper for, at overenskomstdækkede virksomheder kan udlicitere arbejdet til for eksempel udenlandske virksomheder, som ikke har overenskomst.

– MT Højgaard har lige indført så-

dan en regel. Nogle af de store gennemfører det selv. Så det hul skal lukkes, siger Palle Bisgaard og peger desuden på krav om et akkordaf-savns-tillæg, det vil sige at man ikke kan lønnes alene på minimallønnen.

– Får vi ikke det indfriet, er der stor risiko for storkonflikt i 2010, spår han.

Men her og nu er det også fagbevægelsens opgave at gøre, hvad den kan, for at de udenlandske arbejdere ikke bliver underbetalt. Ikke som nødhjælp, men for klassekampens skyld, understreger Mattias Tesfaye.

– Der bliver brugt mange ressourcer på folk, som ikke er medlemmer. Man kunne sige, at det er deres egen skyld, at de arbejder under tariffen, men når vi skal sikre ordentlige forhold til alle, så er det jo ikke nødhjælp, men for at sikre niveauet. Hvis nogen bliver underbetalt, skal man føre deres sag, i respekt for de organiserede, for at deres arbejdsforhold ikke bliver undergravet, siger han.

Nationalchauvinisme

Både Mattias Tesfaye og Palle Bisgaard ser en fare for, at problemerne med udenlandske arbejdere skaber en racistisk og nationalchauvinistisk stemning på arbejdspladserne.

Palle Bisgaard siger:

– Der har hele tiden været noget af det. Jeg er lige så nervøs som 3F'erne, hvis ikke der kommer lige vilkår. Vi har ikke oplevet det så meget som 3F, men når der kommer arbejdsløshed, er der en stor risiko for, at det tipper over i fremmedhad og selvtægt.

– Du møder det allerede lige her omkring bordet, siger Mattias Tesfaye.

– Det vigtige er bare, at jo mere bange venstrefløjen er for kravet om en tænkepause, jo større fremgang til Dansk Folkeparti. Venstrefløjens problem er, at den ikke tør røre ved det, fordi vi er humanister i stedet for socialister. Det her er et klassespørgsmål. Det er vi nødt til at sige, også selv om kæresten arbejder i Mellempølsdal Samvirke.

ØSTAFTALEN OG ØSTARBEJDERE

Et bredt flertal i Folketinget (alle undtagen Enhedslisten og Dansk Folkeparti) har indgået den såkaldte Østaf-tale, som giver arbejdere fra de nye medlemslande mulighed for at arbejde i Danmark. Det danske arbejdsmarked blev åbnet for de nye lande straks efter medlemskabet i 2004, men på en række betingelser, bl.a. at der forelå en arbejdstilladelse, før arbejdsforholdet startede, og at der var tale om fuldtidsarbejde på overenskomstmæssige eller tilsvarende vilkår.

Efter pres fra arbejdsgiverne er aftalen lempet i to omgange, så øst-arbejdere ikke længere behøver at have arbejdstilladelser. Lempelserne er især begrundet med mangel på arbejdskraft. Omvendt har fagbevægelsen advaret om et tiltagende kaos på arbejdsmarkedet. Fagbevægelsen kræver bedre kontrol med udenlandsk arbejdskraft og bedre muligheder for at indgå overenskomster, og har derfor ønsket at aftalen ikke ophæves før udløbet 1. maj 2009.

Ved udgangen af 2007 var der omkring 15.000 aktive arbejdstilladelser. Det tal dækker dog kun individuelle arbejdstagere. De fleste udenlandske arbejdere er udstationeret af firmaer fra deres hjemlande og er omfattet af andre regler – bl.a. skal de ikke arbejde under dansk overenskomst. Her gælder reglerne i EU's udstationeringsdirektiv om tjenesteydelser.

Antallet af udenlandske virksomheder er tidoblet på fire år, især i byggebranchen. Nu er der ca. 4.500 virksomheder registreret hos Skat, især tyske, polske og svenske. Et forsigtigt gæt lyder, at de beskæftiger 70.000 personer.

Hertil kommer et mindre antal selvstændige erhvervsdrivende og illegal arbejdskraft.

Den første store forskningsrapport om østarbejdere i Danmark udkom i efteråret 2007. Projektet afsluttes med en ny rapport i foråret 2008. Notatet er lavet af Forskningscenter for Arbejdsmarkeds- og Organisationsstudier ved Københavns Universitet og kan hentes på <http://faos.sociology.ku.dk/>

Se også link-samling om fri bevægelighed for østarbejdere: <http://up.fiu.dk/Linksamling/Default.aspx?TermID=6600080>

Fra blokade under Askholmkonflikten i december 2006 i Sydhavnen. Foto: Brian Westermann

Vaxholm-sagen

En irriterende sten i EU-skoen

I december 2007 underkendte EF-domstolen svenske bygningsarbejderes ret til at blokere et lettisk firma tilbage i 2004. Det har sat gang i en større diskussion i politiske og faglige kredse om, hvordan der skal reageres for at sikre »den danske model«. I denne artikel ser vi nærmere på debatten.

AF MADS BRUUN PEDERSEN

Da de svenske bygningsarbejdere i Byggnas besluttede sig for at blokere det lettiske firma Laval un Partneri var det næppe klart for alle, at deres ønske om at få en overenskomst for de lettiske arbejdere, der renoverede en skole inde bag hegnet, skulle sende chokbølger igennem ikke bare

den svenske fagbevægelse, men også det politiske og juridiske system.

Men sådan er det gået. Et af de seneste udtryk for følgerne skyldede igennem Folketingets Europaudvalg torsdag den 7. februar. Her var beskæftigelsesministeren i et såkaldt samråd for at få en forklaring på, hvad han og regeringen har tænkt sig at gøre for at sikre, at det danske ar-

bejdsmarked ikke bliver forandret af EF-domstolens afgørelse.

Så meget som muligt

Allerede mens sagen blev behandlet af domstolen var den danske regering ude med det synspunkt, at det er helt fundamentalt for den danske samfundsmodel, at arbejdsmarkedets parter selv forhandlede sine af-

taler på plads, eventuelt ved hjælp af konfliktvåbnet (blokader, strejker og lockouter).

»Rammerne for arbejdsmarkedets parter, herunder konfliktretten og dens grænser, er udviklet i den danske arbejdsmarkedsmodel gennem mere end 100 år. Indgreb heri vil forrykke den sociale balance på det danske arbejdsmarked markant,« påpegede regeringen over for domstolen.

Beskæftigelsesminister Claus Hjort Frederiksen blev under samrådet bedt om at svare på om denne opfattelse fortsat var gældende. Han bekræftede da også, at regeringen stadig så sådan på sagen, ligesom at han gav udtryk for, at man ville arbejde for at sikre den danske model »så meget som muligt, og helst den hele«.

At Claus Hjort Frederiksens formulering er lidt »blød« på dette område skyldes sandsynligvis, at hans ministerium forud for mødet i Europaudvalget udsendte en redegørelse for blandt andet Vaxholm-afgørelsens betydning for det danske arbejdsmarked. Heri er vurderingen, at afgørelsen vil få betydning for reglerne på det danske arbejdsmarked. Hvor omfattende det bliver, skal et udvalgsarbejde afgøre, forklarede ministeren.

»Dog kan det allerede fremføres, at dommen giver anledning til, at det skal overvejes, om man i Danmark giver udenlandske tjenesteydere tilstrækkelige og præcise oplysninger om løn- og arbejdsforhold. Dette har særlig betydning, når man i Danmark har valgt ikke at implementere udstationeringsdirektivets bestemmelser om mindsteløn,« hedder det konkluderende i ministeriets notat.

Pille ved lovene

I lyset af EF-domstolens afgørelse har spørgsmålet om, hvordan fagbevægelsen skal forholde sig, naturligvis presset sig på. Umiddelbart efter afgørelsen blev offentliggjort den 18.

VAXHOLM DOMMEN

Domstolen tager i sin dom stilling til, om kollektive kampskridt, som skal forsøge at tvinge en udenlandsk tjenesteyder til at forhandle og indgå kollektivt overenskomst, er forenelige med EU-retten. Det er de ikke i Vaxholm-sagen, lyder dommen:

»Sådanne kollektive kampskridt i form af en blokade af byggepladser udgør en restriktion for den frie udveksling af tjenesteydelser, der i den foreliggende sag ikke er begrundet med henvisning til det almene hensyn om beskyttelse af arbejdstagerne«, hedder det i en pressemeddelelse fra domstolen i Luxembourg.

Kilde: http://www.eufagligt.dk/index.php?page_id=34&data_id=689

december, lød det fra Lo's formand, Harald Børsting, i en noget neddæmpet kommentar, at der ikke ville blive ændret noget i fagbevægelsens måde at håndtere faglige sager på.

Men samtidigt har man taget imod tilbuddet fra beskæftigelsesmi-

nisteren om at deltage i det juridiske udredningsarbejde, som skal afklare rækkevidden af dommen i forhold til det danske arbejdsmarkeds regler og traditioner.

Under debatten i Folketingets Europaudvalg blev det fra ministeren og fra formanden for udvalget, socialdemokraten Svend Auken, ikke kategorisk afvist, at det måske kan blive nødvendigt, at finde løsninger, som piller ved nogle af elementerne i det såkaldte Udstationeringsdirektiv. Det er i forhold til dette direktiv, at de faglige kampskridt i Vaxholm-konflikten er blevet underkendt. Og i det lys synes dele af fagbevægelsen at se en løsning i at lade »eksperterne« file på sagerne.

Fingrenevaek.dk

I den anden ende af skalaen ligger initiativet www.fingrenevaek.dk. Det er udsprunget af et samarbejde mellem det faglige netværk Fagligt Ansvar og en række af Lo-Storbyerne. Målet er gennem en indsamling af underskrifter blandt faglige tillidsfolk – fra tillidsmanden, klubbestyrelser, sikkerhedsrepræsentanter og sjakbajser og til forbundstoppen – at

Vaxholm-sagen har sat mange spørgsmål på dagsordenen i fagbevægelsen – både i Sverige og Danmark, og det er næppe forkert at sige, at den kommende tid bliver afgørende for fagbevægelsens fremtid.

få lagt pres på både de politiske forhandlinger om ratifikationen af EU-traktaten (Lissabon-traktaten), og på de juridiske eksperter, arbejdsmarkedets parter og ministeriet.

Kravet er, at statsminister Anders Fogh ledsager en underskrivelse af traktaten med en dansk erklæring om, at den danske arbejdsmarkedsmodel skal stå uantastet af Vaxholm-afgørelsen.

Blandt initiativtagerne til underskriftindsamlingen er formanden for Byggefagenes Samvirke, Anders Ole- sen. Han siger blandt andet:

– Nu må den danske regering sammen med de regeringer i EU, der har udtalt sig til fordel for den nordiske arbejdsmarkedsmodel, få ændret, hvad der skal ændres i EU-regi, så dommens virkninger kan neutraliseres. Sker det ikke, stiller det spørgsmål ved fortsat dansk deltagelse i EU.

Ved redaktionens afslutning havde underskriftindsamlingen samlet 985 underskrifter, og de vil blive afleveret til statsministeren og regeringen i forbindelse med Folketingets 3. behandling af den lov, som skal godkende dansk tilslutning til Lissabon-traktaten.

Svensk tvivl

Siden sagen fra Sverige blev anlagt tilbage i 2004 har fagbevægelsen holdt øje med perspektiverne i den. I hvert fald har nogle gjort det, og i den svenske fagbevægelses ledelse var meldingen indtil afgørelsen klar: Falder EF-domstolens beslutning ud til fagbevægelsens ulempe, det

vil sige at konfliktretten indskrænkes, rejser det spørgsmål om fortsat svensk medlemskab af EU.

Den daværende socialdemokratiske ledede svenske regering argumenterede også over for EF-domstolen for at bevare konfliktretten – samme holdning som den danske regering gav udtryk for.

Men siden er regeringsmagten skiftet til borgerlig side, og efter dommen har meldingerne fra fagtoppen ikke været helt så markante i forhold til EU.

Forkvinden for Lo, Wanja Lundby-Wedin, står således i dag mere for den holdning, at den svenske regering må tilpasse svensk lovgivning frem for den konfrontatoriske linje om at bryde med EU. Hun påpeger, at EF-domstolen i realiteten har omformet Udstationeringsdirektivet fra et minimumsdirektiv til et maksimumsdirektiv.

– Hvem skal styre i Europa, er det politikerne eller EF-domstolen?, spørger hun og fortsætter:

– EF-dommen siger også, at vi ikke kan stille krav efter Udstationeringsloven, men kun efter svensk lov. Det skulle betyde, at vi bliver nødt til at ændre den svenske lov for at kunne hævde de svenske kollektivaftaler. Det er derfor et spørgsmål for regeringen og Riksdagen i Sverige. Vi har fået et maksimumsdirektiv i stedet for et minimumsdirektiv. EF-domstolen har omvurderet Udstationeringsloven, så den berører hele Europa.

Ud af EU

Hos de svenske socialdemokrater er spørgsmålet om oprettelse af en europæisk arbejdsret blevet sat på

Den svenske Lo-forkvinde, Wanja Lundby-Wedin, mener, at den svenske regering må tilpasse sig EU-reglerne. Lars Ohly, formand for Vänsterpartiets repræsentanter i Riksdagen, mener derimod at Vaxholm-dommen udfordrer hele det kollektive aftale-system, og at Sverige bliver nødt til at lede sig ud af EU.

»Vi fortsætter vores faglige arbejde som hidtil. Hver eneste gang vi støder på udenlandske håndværkere eller andre, der bliver underbetalt af deres arbejdsgiver, træder vi til med alle de midler, vi har til rådighed – herunder konfliktretten«, udtalte Lo's formand, Harald Børsting, efter Vaxholm-dommen var blevet afsagt den 18. december 2007.

dagsordenen af denne sag. Ideen har spøgt før, men er blevet aktualiseret nu. Det samme gælder andre »løsninger«, såsom lovgivningsinitiativer til sikring af mindstelønninger.

I Riksdagen siger formanden for Vänsterpartiet, Lars Ohly, at dommen udfordrer hele kollektivaftalesystemet. Derfor når han frem til den konklusion, at Sverige bliver nødt til at melde sig ud af EU.

– Dommen er en katastrofe for den svenske model med kollektivaftaler. Vi advarede forud for folkeafstemningen om EU-medlemskabet i 1994 om, at vigtige rettigheder ville blive truet. Men Ja-sigerne garanterede, at alkoholpolitikken, folkesundheden og kollektivaftalerne var vores egne anliggender. De løj. Den eneste rimelige konklusion for arbejderbevægelsen burde være, at det stiller spørgsmålstegn ved EU-medlemskabet, siger Lars Ohly.

Vaxholm-sagen har sat mange spørgsmål på dagsordenen i fagbevægelsen – både i Sverige og Danmark, og det er næppe forkert at sige, at den kommende tid bliver afgørende for fagbevægelsens fremtid.

Læs mere på <http://fingrenevaek.net/> og www.eufagligt.dk

Bryd med forligspolitikken

Ugen efter Ritt Bjerregaard lancerede studiekredsen Den Røde Skole, erklærede Ugebrevet A4 »Bjarne« for død.

AF SAP'S FORRETNINGSUDVALG

Bjarne var den faglærte arbejder, som i sin vildfarelse stemte på Venstre. En såkaldt »blå socialdemokrat«.

Bjarne er et produkt af smarte analyser. Ikke politiske analyser af hvilke krav der kan mobilisere masserne og bevæge dem mod socialismen. Nej, Bjarne er resultatet af vælgermålinger, hvor Socialdemokraternes marketingsfolk har regnet ud, at der er ca. 250.000 Bjarne'r i den blå blok, som traditionelt burde være i den røde.

Socialdemokraterne kunne have brugt den måling til at tage udgangspunkt i Bjarnes hverdag, for gennem ord og handling at overbevise ham om, at hans interesser blev varetaget bedre til venstre for midten.

I stedet forsøgte de at vinde Bjarne tilbage ved at prøve at mene det samme som Venstre. Som bekendt har den strategi hverken bragt Bjarne tilbage eller overbevist andre vælgergrupper om, at Socialdemokraterne har et politisk alternativ, der er værd at satse på. Tværtimod, vælgerflugten fra Socialdemokraterne er taget til i styrke i takt med deres leflen for borgerlige temaer som skattestop, stram udlændingepolitik og privatiseringer.

Nu har formanden for Socialdemokraternes folketingsgruppe åbnet for, at projekt Bjarne måske skal gentænkes.

– Diskussionen om Bjarne er underlig, for folk er mangfoldige, og det skal vi som parti forholde os til. Vi skal i højere grad forsøge at tale til alle LO-arbejdere. Vi kan ikke vinde et valg ved kun at satse på metalar-

bejderen Bjarne. Vi skal langt mere ind i arbejdernes hverdag og eksempelvis sætte fokus på den uddannelse, som deres børn kan få, sagde Carsten Hansen til Ugebrevet A4.

Carstens Hansens udtalelse og Ritt Bjerregaards lancering af Den Røde Skole på grundlag af offentlig kritik af Thorning-Schmidt viser, at dele af partiet kan se, at den går ikke længere. I disse uger, hvor Fogh-regeringen klart demonstrerer, at han har tænkt sig at fortsætte den tætte og snævre samarbejde med Dansk Folkeparti, skulle det også være oplagt.

Alligevel fastholder Helle Thorning-Schmidt kursen og afviser, at der er noget grundlæggende i vejen med det politiske projekt, og fastholder, at »der er masser af tydelige forskelle på os og regeringen«. Samtidig bruger hun det meste af sit krudt på at tude over, at Fogh ikke går efter brede forlig, som han lovede under valgkampen.

Og det er mere end tvivlsomt, om Carsten Hansen, Ritt Bjerregaard (med opbakning fra Christine Antorini) vil og er i stand til at rejse partiet fra det leflende krybespor og udtænke og fremsætte politiske alternativer til den politik, regeringen og Dansk Folkeparti i årevis har smadret Danmark – og Irak og Afghanistan – med.

Carsten Hansen har bundet sig til partiformanden ved at tage posten som gruppeformand.

Fra Ritts Røde Skole har vi hidtil ikke fået andet politisk budskab end, at valgkamp-sloganet om velfærd frem for skattelettelse kun er et slogan. Til gengæld har vi set, hvordan

Ritt Bjerregaard i København det ene øjeblik foreslår nedskæringsbudgetter på daginstitutioner og det næste øjeblik trækker i land, når pædagoger og forældre protesterer – og hvordan hun først sviner Ungdomshusbevægelsen til for derefter – da opbakningen viser sig at være stor – går med til at finde et nyt Ungdomshus.

Det er ikke lige frem metoden til at »give nyt liv til Socialdemokraterne og venstrefløjen«, som hun ellers annoncerer. Og med Christine Antorini som væbner, kan vi være sikre på, at det er altid er den seneste modebølge på meningsmarkedet, der definerer holdningerne.

Den Røde Skole skal ikke bekymre sig så meget om at give nyt liv til venstrefløjen. Hvis nogen mener, at de kan sætte nyt liv Socialdemokraterne og fastholde det på en kurs, hvor »arbejdernes hverdag« er udgangspunktet, så er vi andre parate. Venstrefløjen har længe udfordret Socialdemokraterne på at komme ind i kampen – i Folketinget, i bevægelserne og på arbejdspladserne.

I den kommende tid er der masser af lejligheder:

- Hvis Socialdemokraterne mener det alvorligt med opbakningen til de offentligt ansatte, så er det på tide, at de erklærer deres uforbeholdne støtte til overenskomstkampen og lover ikke at medvirke til et regeringsindgreb.

- Hvis Socialdemokraterne virkelig er utilfredshed med Lars Løkke Rasmussens trusler mod kommunerne, så er det på tide, at partiet – også via deres borgmestre – bidrager til et kommunalt oprør og kræver flere penge til kommunerne fra statskassen.

- Og så har partiet rigtig store muligheder for at vise, at de er et oppositionsparti, hvis de tager konsekvensen af deres erklærede bekymring over klimakrisen og støtter de nødvendige indgreb, også når det kræver brud med nyliberalismen, f.eks. i energipolitikken.

25. januar 2008

Flyvning medfører en langsom og smertefuld global opvarmning

Sådan lyder advarslen på svenske flyselskabers reklameplakater. Det er selvsagt ikke flyindustrien selv, der står for serviceoplysningen, men derimod aktivister fra den svenske gruppe Klimax, der nu har fået en pendant i Danmark.

AF NINA TRIGE ANDERSEN

Ud med de gamle glødepærer og på med vanten – så kan du også skru ned for varmen. Medierne er fulde af »sådan kan du forbruge mere klimavenligt«-råd til den enkelte.

Men stadig flere klimaaktionsgrupper dukker op, som ikke bare vil placere ansvaret hos den enkelte, men gøre bæredygtighed til et samfundsmæssigt anliggende.

Med blokader, »die-ins«, ad-busting og lænken-sig-kollektivt-til-industrisynderne-aktioner har grupper i bl.a. USA, Sverige og England de seneste år sat fokus på klodens helt store dræbere, flyindustri, olie-, energi- og transportsektoren og lignende.

Nu er tendensen kommet til Danmark med aktionsgruppen KlimaX, der trækker på erfaringerne fra nabolandet Sverige, hvor en gruppe af samme navn har adskillige happenings på samvittigheden: Blokader af indenrigslufthavne, trafikaktioner, grillning af jordkloder uden for Stockholms største slagteri, ad-busting på flyselskabernes plakater

med advarselmærker som »Flygning dödar«, »Flygning leder till klimatkaos« og »Flygning leder till en långsam och smärtsam uppvärmning«.

DONG-aktioner

Den danske KlimaX-gruppens første officielle aktion var at lænke sig til indgangen til H.C. Ørstedsværket i København den 28. januar 2008 i protest mod det danske energisel-

skab DONG Energys planer om at opføre et kulkraftværk i Nordtyskland.

»Det kan ikke passe, at DONG Energy skal tjene penge på at producere energi på den mest CO₂ forurenende måde. Danmark bliver ikke et foregangsland på klimaområdet, når den danske stat ser igennem fingre med statsejede selskabers CO₂-svineri!« sagde Louise Nøhr fra KlimaX i en pressemeddelelse.

Godt en måned tidligere, den 20. december 2007, førte danske klimaaktivister fra gruppen Levende Hav an i en anden protestaktion i Greifswald i Tyskland, hvor DONGs planlagte kulkraftværk skal ligge. Op mod 500 demonstranter deltog i protesten, hvor der ifølge Levende Havns formand, Knud Andersen, var »en fantastisk god stemning«:

– Folk kommer og giver hånd og takker os for, at vi deltog i denne demonstration mod DONG og den tyske forbundsregering. Vi blev inviteret til kaffe og aftensmad i private hjem, folk ville betale vores havnepenge og stillede med søkort, da vi manglede et til Stralsund strædet, fortalte Knud Andersen til Modkraft.dk.

DONG Energys planer i Greifswald har også tidligere mødt protester fra de lokale beboere, og energiselskabet er under anklage for bestikkelse, fordi en DONG-medarbejder angiveligt har tilbudt byens borgmester penge til »den slunkne kommunekasse« mod tilladelse til at opføre det forurenende kulkraftværk.

Planøkonomi

Miljøminister Connie Hedegaard har gentagne gange afvist at blande sig i DONGs investeringer, på trods af, at staten fortsat har aktiemajoritet i energiselskabet.

»Det er helt misforstået, at regeringen gennem statens delvise ejerskab af DONG Energy skulle kunne hindre selskabet i på lige fod med andre energiselskaber at engagere sig i kommercielle anlægsprojekter i

udlandet. DONG Energy drives efter forretningsmæssige principper. Det agter regeringen ikke at ændre på,« slog Connie Hedegaard fast i et svar på kritikken af, at DONG – uden politisk indgriben – sælger sine aktier i vindmølleindustrien og samtidig op-ruster aktiviteten i kul, der er en af de største kilder til udledning af CO₂. Connie Hedegaards svar blev bragt i Information 23. januar under overskriften »Planøkonomi skal ikke styre el-selskaberne«.

Disse forstyrrende krav om »plan-økonomisk« styring af energisektoren håber regeringen snart at slippe for ved at børsnotere energiselskabet, så private kan overtage styringen.

Planerne om børsnotering og efterfølgende privatisering af DONG blev vedtaget af samtlige partier i Folketinget med undtagelse af Enhedslisten, der fastholder, at staten bør have politisk kontrol over landets største energiselskab, så investeringer kan foretages ud fra bæredygtige ideer snarere end udsigten til størst muligt økonomisk afkast.

Selv socialdemokraten Poul Nyrup, der ellers ikke er tynget af plan-økonomiens snærende bånd, har advaret mod salg af statslige aktier i DONG af frygt for, at selskabet bliver overtaget af profithungrende kapitalfonde, som »ikke bidrager til en bæredygtig udvikling af virksomheden på længere sigt.«

– Det er altafgørende, at staten bevarer aktieflerthal på 51 procent. Så længe markedet er, som det er, og vi ikke har fået klare spilleregler for kapitalfondene, er det helt afgørende, at vi har det flertal mod fjendtlige opkøb,« lød det fra Poul Nyrup i Information 10. januar.

Direkte aktioner

Men Poul Nyrups kampagne mod kapitalfonde og Enhedslistens fire stemmer på Christiansborg er næppe nok til at vende den klimabelastende industri bort fra profitjagt over mod bæredygtighed inden for nærmeste fremtid.

»Vi bliver her til politiet kommer og fjerner os, eller til politikerne kommer med indrømmelser og stopper byggeriet«, sagde Louise Nøhr, talsmand for KlimaX, da den nystartede klimaaktions-gruppe lænkede sig til DONGs energikraftværk i København 28. januar i protest mod DONGs planer om at bygge et kulkraftværk i Nordtyskland.

– Når DONGs ledelse og regeringen ikke vil tage ansvaret for klimaet på sig, må vi reagere! Flotte ord redder ikke klimaet!, sagde Daniel Rask fra KlimaX i deres pressemeddelelse, om motivationen for at lænke sig til DONGs energikraftværk i København.

Aktionen blev omtalt i blandt andet Jyllands-Posten og Politiken, samt Modkraft.dk og Indymedia.org. På KlimaX' evalueringssmøde 3. februar besluttede gruppen, at aktionen mod Ørstedværket kun var første led i en række direkte klimaaktioner.

Hvis den type aktivitet, som blandt andre Levende Hav og KlimaX har sat i værk i Danmark, får nær den omtale og gennemslagskraft, som lignende grupper i Sverige og England har fået, kan det påvirke den klimapolitiske dagsorden. Ikke mindst ved at få flere i befolkningen til at tænke bæredygtighed på mere kollektivt niveau end at købe svanemærket, slukke lyset i badeværelset og se skævt til folk, der ikke har råd til økologi.

På spørgsmålet om, hvorvidt man skal føle skyld i klimaspørgsmålet, svarer svenske Klimax' kontaktperson, Jenny Salmson:

– Nej, men ansvar. Vi vil flytte kravet fra individet over til politikerne.

Svenske Klimax har ingen faste aktionsformer, udover at agere »pragmatisk«, fordi de ikke har råd til, at befolkningen vender sig imod dem.

– Derfor gør vi ikke noget aggressivt, ingen vold eller hærværk. Vi håber at få folk med os, få dem ud på gaderne. Så mange at politikerne erkender, at de har mandatet til at tage de beslutninger, som kan virke ubekvemme på kort sigt – og at de kommer til at stå til ansvar, hvis de ikke fatter det nu.

Jenny Salmson mener ikke, klimabevægelsen er en enkeltsagsbevægelse:

– Klimaspørgsmålet kræver tværtimod omfordeling i hele det globale system. Det fascinerende ved det her spørgsmål er, at det forudsætter retfærdighed. U-landene må bygges op, og vi må trappe ned, det bliver en aftale, hvor alle vinder i et globalt perspektiv. Det er en speciel tid, vi lever i, fordi meget bliver sat på spidsen.

For kontakt til danske KlimaX:
Skriv til erik@bzby.dk

VENEZUELA

Fagforeningsleder fyret

Den radikale fagforeningsleder Orlando Chirino er blevet fyret fra det statsejede olieselskab PDVSA med virkning fra 1. januar 2008. Chirino er en af lederne af den store faglige sammenslutning UNT, hvor han bl.a. har talt for en uafhængig linie i forhold til præsident Chavez. Selv om Chirino og hans parti PSR opfordrede til at stemme på Chavez ved det forrige præsidentvalg, gik han imod den grundlovspakke, som var til folkeafstemning i december 2007. Selv mener han, at dette er grunden til fyringen, som han i øvrigt ser som kulminationen på en kampagne imod ham gennem de sidste to år. Chirino er imidlertid også blevet kritiseret fra hans støtter på venstrefløjen for at have foreslået et nærmere samarbejde med dele af den gamle og miskrediterede fagbevægelse CTV. På trods af disse uenigheder, har en række faglige ledere allerede i oktober forsvaret Chirino imod fyringstruslerne, deriblandt Stalin Perez Borges og Ismail Hernandez, der også sidder i UNT-ledelsen. Chirinos støtter har nu igangsat en kampagne for hans genansættelse, og opfordrer desuden til international solidaritet imod fyringen.

www.venezuelanalysis.com

USA

Flere fagorganiserede

For første gang i 25 år var der i 2007 tale om en vækst i antallet af fagforeningsmedlemmer, i alt 310.000 personer mere end i 2006. Fremgangen har især fundet sted inden for byggesektoren og i det privatejede sundheds- og uddannelsesvæsen. Alene i

Californien steg antallet med 200.000 personer, der dermed stod for den klart største fremgang. Delstaten, der repræsenterer verdens 7. stærkeste økonomi, har i de seneste år været præget af mange konfrontationer på arbejdspladserne. Og i modsætning til tidligere, er det fagbevægelsen, der er gået styrket ud af konflikterne, bl.a. har de presset guvernør Arnold Schwarzenegger til en langt mere samarbejdsvillig linie. I resten af USA er billedet mere sammensat – fra bastionerne i nordstaterne New York, New Jersey og Pennsylvania, hvor næsten hver femte er medlem af en fagforening, til de fleste sydstater, hvor kun knap 6% er organiseret.

www.cepr.net/content/view/1441/220

MALAYSIA

Stigende social uro

Med stigende social uro og et formodet parlamentsvalg i marts er den malaysiske regering fast opsat på at slå hårdt ned på demonstrationer. Den sidste lørdag i januar blev 1.000 politibetjente sat ind imod en protest i regi af Coalition Against Inflation, og flere oppositionsledere blev arresteret, bl.a. fra det venstresocialistiske PSM (Parti Sosialis Malaysia eller Socialist Party of Malaysia). Stigende priser på brændstof og basale fødevarer har i den seneste tid ført til stor

utilfredshed med regeringen. 10. november demonstrerede 30.000 personer i Kuala Lumpur for en ændring af valgsystemet og for frie og retfærdige valg. 25. november blev en protestmarch, organiseret af landets indiske mindretal, brutalt slået ned, da de krævede oprejsning efter flere årtiers diskrimination.

www.parti-sosialis.org

ALGERIET

Socialistisk borgmester

Det Socialistiske Arbejderparti, PST, stillede op til kommunalvalget i Algeriet den 29. november 2007. På grund af en udemokratisk valglov, der krævede store og vanskelige underskriftsindsamlinger, kunne partiet kun stille op i seks kommuner. Men der, hvor PST var på stemmesedlen, fik det 15,7% af stemmerne og i alt ni pladser. I den kabylske landkommune blev en PST-aktivist, der er kendt fra flere folkelige opstande, valgt til borgmester.

LITAUEN

Forbud mod abort

Med et snævert flertal har det litauiske parlament godkendt at behandle et forslag om at ophæve den 53 år gamle abortlov, der tillader abort inden for graviditetens 12 første uger. Det er tredje gang, at et parlamentsmedlem fra det polske mindretal fremsætter forslaget, men de andre gange er det blevet afvist at behandle det. Forslaget behandles i parlamentets forårssession fra marts, men har allerede vakt bestyrtelse i landet, hvor en meningsmåling så sent som i 2004 viste 73 procent flertal bag den nuværende abortlov. En koalition

tion af kvindegrupper maner nu til kamp imod loven og imod de stærke højrekatolske kræfter, der vil rulle kvindernes rettigheder tilbage. Den gamle lov er fra 1955, hvor abort blev tilladt i hele det daværende Sovjetunionen. Efter at Litauen blev selvstændigt for 16 år siden, har landet haft 14 forskellige regeringer og generelt et meget ustabil politisk klima.

Info og støtte: <http://www.womenlobby.org/read.asp?DocId=2102>

BANGLADESH

Kraftigt opsving i klassekampen

Efter en uge i fængsel er fagforeringsaktivisten Mehedi Hasan igen løsladt, efter anklager om at have opmuntret til ulovlige aktioner i landets tekstilfabrikker. Hasan er tilknyttet den amerikanske organisation Worker Rights Consortium og er på denne baggrund beskyldt for at stå bag »udenlandsk-inspirerede provokationer«. Arrestationen er dermed regeringens seneste påfund for at aflede opmærksomheden fra de store interne konflikter i landets tekstilsektor, der beskæftiger to millioner mennesker og er den absolut største indtægtskilde for Bangladesh. På grund af den centrale økonomiske betydning – 75% af de samlede eksportindtægter – er der meget stor opmærksomhed omkring sektoren, hvor 40% af landets samlede industriarbejderklasse er ansat under kummerlige vilkår. Tekstilarbejderne i Bangladesh hører til de dårligst lønnede i hele verden, men virker nu fast besluttede på at ændre på tingenes tilstand. Siden maj 2007 er lan-

det blevet rystet af flere strejker med udgangspunkt i tekstilindustrien. Strejker med titusindvis af deltagere, der også har blokeret veje, angrebet fabrikker og bygninger og kæmpet med politiet i gaderne er blevet til hverdagsfænomener, der også har inspireret alt fra jernbanearbejdere, lærere og journalister til at protestere. Med 120 millioner indbyggere og en økonomi i hastig vækst er der al grund til at følge med i det nye opsving i klassekampen i Bangladesh.

www.labourstart.org

ITALIEN

Splittelse i Rifondazione

Koalitionen bag premierminister Romano Prodi er i fuld opløsning og lækker både til højre og venstre fløj i parlamentet. Mens det katolske støtteparti har forladt regeringen, fordi deres formand var indblandet i en korruptionsskandale, er der mere principielle årsager til splittelsen, der har ramt det socialistiske parti PRC, kendt som Rifondazione Comunista. Partiets venstrefløj omkring tendensen Sinistra Critica (»kritisk venstre«), har meldt sig ud og dannet deres egen gruppe i parlamentet. Sinistra Critica blev oprindeligt stiftet for et år siden i januar 2007, i protest mod at Rifondazione indgik i Prodi-regeringen. Siden er konflikten uddybet, bl.a. i forbindelse med

regeringens økonomiske reformplaner, støtte til USA's krig i Afghanistan m.m. De to ledende personer i Sinistra Critica er Salvatore Cannavò og Franco Turigliatto, der begge tilhører den italienske afdeling af Fjerde Internationale, Bandiera Rossa.

www.sinistracritica.org

TYSKLAND

Venstrefløjsejr i Hessen

I slutningen af januar fik venstrefløjspartiet Linkspartei henholdsvis 5% og 7% af stemmerne ved delstatsvalgene i Hessen og Niedersachsen. For partiet, der er opstået gennem sammensmeltningen af det oprindeligt østtyske PDS og det vesttyske WASG, er det den hidtil mest markante fremgang i de vestlige delstater. I Hessen gik det socialdemokratiske SPD også frem med hele 7,6%, anført af den venstreorienterede

Andrea Ypsilanti, som ellers var blevet afskrevet af den centrale partiledelse. Venstredrejningen kommer på baggrund af en øget social polarisering i Tyskland. Der Spiegel kunne i december berette, at siden 1992 havde de fattigste fået reduceret deres indtægt med 13%, mens Tysklands rigeste havde tredoblet deres.

www.die-linke.dk

LCR forbereder sin egen nedlæggelse

Fjerde Internationales franske sektion, LCR, afholdt sin 17. kongres den 24.–27. januar. I debatten forsøgte man at sammenkæde to hovedspørgsmål. Dels hvordan organisationen kan gå frem i kommunalvalget den 9. og 16. marts. Dels diskuterede man, hvornår og hvordan ambitionen om en ny partidannelse, et antikapitalistisk arbejderparti, skal virkeliggøres.

AF GÖTE KILDÉN

I den kommende weekend (kongressen har fundet sted den 24.–27. januar, red.) har Fjerde Internationales franske sektion, LCR, sin 17. kongres. Der forsøger man i debatten på den bedste måde at sammenkæde to hovedspørgsmål. Dels diskuteres hvordan organisationen kan gå frem i kommunalvalget den 9. og 16. marts. Dels brydes argumenterne omkring, hvornår og hvordan ambitionen om en ny partidannelse, et antikapitalistisk arbejderparti, skal virkeliggøres.

Præsidentens valgløfter

Kongresdebatten fandt sted midt i den dramatiske forandring, som

Sarkozy lovede under valgkampen at likvidere arven fra maj '68. Et nyt antikapitalistisk masseparti skal forhindre ham i at holde sit løfte.

finder sted på den politiske scene i Frankrig.

– Vi skal likvidere arven fra Maj '68, lovede sejrherren, Nicolas Sarkozy, under sin valgkampagne i sidste års franske præsidentvalg. Selv om de franske medier lige nu mest diskuterer hans bryllup og skilsmisser samt hans mandighed eller mangel på samme, er han i fuld gang med at forsøge at virkeliggøre sit valgløfte.

Det sidste kapitel af tres års gaullisme – hvor en autoritær borgerlig præsidentmagt modsvarede en stærk arbejderbevægelse ved hjælp af en relativt selvstændig udenrigspolitik samt en omfattende statslig og kommunal sektor, ofte med indslag af en relativt generøs socialpolitik – blev skrevet af den forrige præsident Jacques Chirac.

Sarkozy har i stedet sat markedsliberalisten Tony Blair som sit for billede og vil anvende sin nyundne politiske magt, tli ikke bare at trække de sociale indrømmelser, som gaullist-regimerne blev tvunget til, tilbage, men også til voldsomme nedskæringer af den statslige og kommunale virksomhed, såvel som til afreguleringer og privatiseringer, hvor dette er muligt.

Udenrigspolitisk er al tidligere fransk tvivlrådighed væk, når det gælder USA's lederskab. Sarkozy optræder, som var han Bush' livvagt. »USA skal kunne stole på vort venskab«, lover han. Til fornærmelse for en del aristokratiske franskmænd og til forskel fra sine forgængere i Élyséepalæet jogger Sarkozy som »un américain« i sin chikke træningsdragt, i stedet for, som traditionen byder, med hat og frakke at tage en lige så stille som filosofisk og intellektuel spadseretur...

Deltager i besættelsen

Samtidig lader han den gamle kolonimagt deltage i USA's besættelse af Afghanistan, truer med at bombe Iran, og skaffer for første gang i moderne tid Frankrig et militært fodfæste i den Persiske Golf ved hjælp af en lille, men alligevel strategisk betydningsfuld, militærbase i De Forenede Arabiske Emirater.

Når det drejer sig om sociale spørgsmål og arbejdsmarkedspolitikken har Sarkozy langt fra nået sine mål. Men strejkebølgen i efteråret, lige som de stærke studenterprotester mod forsøget på at privatisere universiteterne, fik ikke held til at stoppe hans planer. Mange faglige ledere bøjede sig og splittede modstanden.

Sarkozys nærmeste mål synes nu at være at forsøge at få franske kol-

Svælget mellem de 1,4 millioner stemmer, som partiets kandidat Olivier Besancenot fik ved præsidentvalget og sektionens i dag 3–4.000 medlemmer er for stort. Nu vil partiet arbejde for en omgruppering på den franske venstrefløj. Perspektivet er et nyt masseparti, antikapitalistisk, feministisk og økologisk, som kæmper mod al diskrimination og for en demokratisk socialisme.

lektivaftaler i stand, som efter den svenske model skal være koblede til et strejkeforbud.

Et bredt arbejderparti

Selvfølgelig er udgangspunktet for de franske kammerater på alle områder at forsøge at være med til at bygge så brede og stærke bevægelser som muligt af modstand imod Sarkozys politik. Men samtidig bliver det mere og mere åbenlyst, at de sociale revolter, med al deres herlige stridbarhed, vil blive slidt ned, hvis der ikke samtidig gives politiske svar om en revolutionær forandring af samfundet. Arven fra maj '68, 40 år er nu næsten gået, må forvaltes, så den ikke for altid sættes over styr eller likvideres.

Det er i dette perspektiv, at et stort flertal af LCR's nationale ledelse, 56 ud af 80 medlemmer, foreslår kongressen at se det som sin hovedopgave at virke for at et nyt bredere antikapitalistisk arbejderparti skal kunne dannes inden udgangen af 2008. I de kommende kommunalvalg forsøger man allerede nu at fordoble sin valgdeltagelse angående antallet af kommuner, nogle steder med åbne lister og programmer, som kan være forbilleder for det kommende parti.

Et nyt parti for socialismen er muligt.

Perspektivet er et nyt masseparti, antikapitalistisk, feministisk og økologisk, som kæmper mod al diskrimination og for en demokratisk socialisme. Et parti, som kan vinde en del af lønarbejderne og ungdommen, og som arbejder for sociale forandringer. Et parti som ikke bare venter på, at kommende sociale eksplosioner af sig selv skal skabe en politisk kraft. Samtidig, ikke mindst på baggrund af erfaringerne fra lignende idéer og partidannelser i Italien og Tyskland, mener man, at det nye parti må have en absolut grænse: Intet regeringsansvar for en stat, hvor man tager ansvar for en kapitalistisk økonomi.

Stort politisk vakuum

LCR's nuværende medlemskrav med et fuldstændigt, historisk, revolutionært program, med sin kultur, sine vaner og sin funktionsmåde er en hindring for dette. Svælget mellem de 1,4 millioner stemmer, som partiets kandidat Olivier Besancenot fik ved præsidentvalget og sektionens i dag 3–4.000 medlemmer er for stort.

Der er i Frankrig et stort politisk vakuum efter årtiers fiaskoer for

både socialistpartiet og kommunistpartiet. Ikke mindst dagens åbent »vulgære utroskab« fra ledende medlemmer af socialistpartiet, hvor de rent ud sagt bare tager imod høje poster i sold hos Sarkozy-regimet, har gjort det svenske socialdemokratiske franske søsterparti til et hus, hvor taget er blæst af.

Forslaget lægger op til et nyt åbent arbejderparti, hvor medlemmerne i LCR kan bevare sin politiske egenart og sit medlemskab i Fjerde Internationale, men hvor der også er plads for andre konkurrerende organisationer, netværk eller blot meninger. Endog organisationer med en anden international platform end Fjerde Internationale. Mindretallet med sine 19 repræsentanter i den nationale ledelse er enig i hovedlinjen i det som foreslås, men mener, at flertallet har givet og giver LCR for stor en plads i disse enhedsbestrebelse. Mindretallet er desuden mindre præcis med hensyn til tidsperspektivet for denne proces.

Denne kommentar blev bragt den 29. januar på Socialistiske Partiets hjemmeside www.internationalen.se

Redaktionen har opdateret teksten efter kongressen.

Oversat fra svensk af Ebbe Rand Jørgensen.

Det handler om klassekamp

Örn Ólafsson har ved flere lejligheder besøgt Kenya. Han er i hyppig kontakt med folk fra Kenya og er gift med en kenyaner. Her giver han en baggrundsforståelse for udviklingen.

AF ÖRN ÓLAFSSON

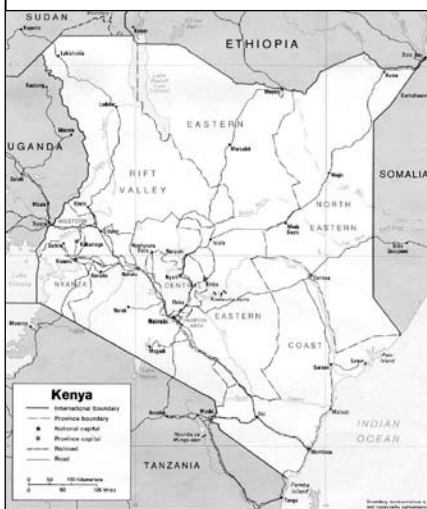
Kenya har oplevet økonomisk fremgang, siden Kibaki blev valgt som præsident i 2002. Men den øgede rigdom er blevet ulige fordelt, de mange fattige har ikke nydt godt af den.

FAKTA OM KENYA

Kenya er lidt større end Frankrig og femten gange større end Danmark. Befolkningstallet er på omkring 32 millioner.

Ifølge Den store danske Encyklopædi er der over 60 forskellige folkeslag i landet. De fire største bantusprog, kikuyu, embu, meru og kamba, ligner hinanden nok til at være gensidigt forståelige. Det officielle sprog er dog (ved siden af engelsk) swahili, et bantusprog fra en lille stamme ved kysten, der blev forretningsprog over store dele af Øst-Afrika, og tales langt ind i Kongo.

Kikuyu har længe været den dominerende etniske gruppe. De udgør omkring 22 procent af befolkningen.

Derfor er den store bevægelse imod Kibaki udtryk for klassekamp fra folkets fattigste fra forskellige stammer – og den foregår også i områder domineret af kikuyu-stammen, som Kibaki selv tilhører.

Der har sjældent været etniske kampe i Kenya. Efter selvstændigheden i 1963 lagde alle vægt på »nationsbygning« og parlamentarisme. Idealet er at undgå den etniske vold, der hersker i nogle nabolande. Derfor blev f.eks. den tidligere præsident Moi ikke sagsøgt, selv om det var almindelig kendt, at han havde stjålet milliarder.

Det er kun i de senere år, fra 1992, at folk på grund af fattigdommen, er begyndt at kæmpe på etnisk grundlag, især masai-stammen mod kikuyu-stammen, som begge bor i Sprækkedalen (Rift Valley). Nabolandet Tanzania er 50% større end Kenya og har dobbelt så mange etnier. Men der har aldrig været etniske kampe, og man har også lagt vægt på det forenende nationalsprog, swahili.

Fri presse

Vi går naturligvis ind for fri partidannelse, men det kan skabe problemer, hvis et magtfuldt parti bliver domineret af én bestemt etnisk gruppe. Således beskyldes præsident Kibakis parti for at tilgodese kikuyuerne i fordeling af poster og lukrative opgaver. Og de mange mord i de forgangne uger skyldes for en stor del jalousi i forhold til dette.

Kibakis modstander i præsidentvalget, Raila Odinga, kommer fra luo-stammen, ligesom Barack

Obama i USA. (Odinga påstår nu, at Obama er hans fætter).

Det må fremhæves, at pressen, både fjernsyn og aviser, har været meget fri, især efter at Kibaki kom til. Der bliver f.eks. ofte gjort grin med præsidenten, hvilket ville være den sikre vej til skaffottet i mange lande.

Præsidentstyre

I Kenya er der præsidentstyre. Præsidenten udvælger regeringen, som ikke kan afsættes af parlamentet. Parlamentet laver til gengæld love, men præsidenten kan provisorisk nægte sin underskrift, hvorefter parlamentet skal genbehandle lovforslaget, gerne med detaljerede ændringsforslag fra præsidenten. Finansministeren skal fremlægge sit budgetforslag for parlamentet, som så godkender eller forkaster det.

Ifølge mine kilder er der ikke nogen socialistiske eller på anden måde ideologiske partier i Kenya. Folk stemmer på individer. Og det risikerer så ofte at ske på etnisk grundlag.

Hvad angår stammemodsætninger siger min kone, at folk i hendes alder, midt i halvtredserne, mest giftede sig med stammefæller. Men blandt unge er det helt forandret i dag. Unge mennesker i storbyer som Nairobi og Mombasa taler kun swahili og engelsk, stammesprogene er noget, der tilhører forældregenerationen. Derfor laver de personlige forbindelser uden hensyn til stammetilhørsforhold. Det samme har længe været tilfældet i forhold religion. Min kones far var muslim, hendes mor var, som de fleste kenyanere, kristen. Religiøse skillelinjer betød ingenting.

Men i Kenya har der nu, som så mange andre steder, været en bevægelse blandt muslimerne, som krævede særlig status, sharia.

Føderalisme

I Information fra den 12.–13. januar 2008 skrev Michael Satiye Rørbech bl.a. om oppositionslederens politik: »Odingas nuværende partiprogram adskiller sig ikke væsentligt fra det, Kibakis parti vil. Lige med undtagelse af, at Odinga er tilhænger af en øget decentralisering i forbindelse med den kommende reform af konstitutionen.«

Også fra anden kilde har jeg fået oplyst, at den væsentligste forskel på de to modsatte partier er, at Odingas bebudede føderalisme. Hvis det blev gennemført kan man frygte en udvikling, hvor nogle regioner vil blive domineret også politisk af en bestemt etnisk gruppe.

Odinga har angiveligt også sagt, at hvis han blev præsident, skulle muslimerne i Mombasa-området få lov at indføre sharia der, og at alle kvinder så skulle klæde sig sømmeligt – altså på islamisk vis. Det lyder urovækkende, selv om det kan være svært at udrede, hvad der er sandt i disse rygter.

Det er blevet indvendt, at eftersom somaliere har en meget moderat form for sharia, ville det samme gælde for muslimerne i Mombasa, i modsætning til den strenge form der hersker i f.eks. Saudi-Arabien. Spørgsmålet er så, om disse moderate muslimer også går ind for parlamentarisme, fri partidannelse og fri politisk diskussion. Men selv hvis det skulle være tilfældet, frygter jeg, at en sådan skærpelse af modsætninger i landet ville øge risikoen for borgerkrig.

Bolværk mod islamismen

Og her er vi ved forklaringen på, at USA anerkendte Kibaki som vinder umiddelbart efter præsidentvalget. Kenya ses af USA's styre som et bolværk mod islamismen i Østafrika, bl.a. i Tanzania, Somalia, Sudan. Senere måtte USA's udsendte dog trække i land, da selv valgkommissionens formand erkendte, at han ikke vidste, om Kibaki virkelig havde vundet valget på ærlig vis. Den samstemmende vurdering er, at han vandt ved svindel. Oppositionen vandt jo det samtidige parlamentsvalg stort. I sit desperate ønske om stabilitet i Kenya forlanger USA nu en samlingsregering.

KRISEN I KENYA

Over 1.000 er dræbt og 304.000 er på flugt, ifølge Røde Kors. En politisk, økonomisk og humanitær krise har ramt Kenya, efter at præsident Mwai Kibaki blev udråbt som vinder af præsidentvalget den 27. december 2007. Tilhængere af Kibakis modstander, Raila Odinga, protesterede over valgsvindel, krævede omvalg og reagerede med både fredelige og voldelige aktioner. Politiet dræbte flere af demonstranterne, hvilket yderligere eskalerede volden. Volden var i første omgang rettet mod medlemmer fra kikuyu-stammen (som Kibaki kommer fra) uden for deres traditionelle hjemsteder. Kikuyu'erne har også gået til angreb på folk fra grupper, som støtter Odinga, især folk fra luo- og kalenjin-stammen.

Man har spurgt, om ikke Odinga kunne nøjes med sit parlamentariske flertal, ville et tovtrækkeri mellem parlament og præsident ikke netop gavne demokratiet i landet? Svaret har været, at Kibaki så ville kunne købe politikere fra oppositionens løse sammenslutning, med ministerposter eller andre lukrative opgaver. Allerede en uges tid efter valget fik han sig en vicepræsident fra oppositionen, som kommer fra kambaerne, den femtestørste etniske gruppe i Kenya.

Slumkvarter i Kenyas hovedstad Nairobi. Den øgede rigdom i Kenya er blevet ulige fordelt, de mange fattige har ikke nydt godt af den. Derfor er den store bevægelse imod Kibaki udtryk for klassekamp fra folkets fattigste fra forskellige stammer.

Enhedslisten skal tage bevægelserne alvorligt

»Vi skal ikke kun være vagthund og forsvare dem, der har det allerværst. Enhedslisten skal være et parti, som gør en forskel i klassekampen. Derfor skal vi tage ansvar for bevægelserne,« siger Christina Nielsen, som sammen med Falle Hjorth giver sit bud på de udfordringer, Enhedslisten står overfor efter valget.

AF MICHAEL VOSS

Uenighederne om opstillingen af Asmaa Abdol-Hamid som spidskandidat og tilbagegangen ved folketingsvalget har sat gang i diskussioner om, hvilken slags parti Enhedslisten skal være, og hvordan vi kommer videre. Frem til det næste årsmøde har partiets hovedbestyrelse opfordret alle medlemmer til at deltage i en debat om disse spørgsmål.

I dette interview fortæller Christina Celeste Nielsen og Falle Hjorth, hvordan de ser på sagen. Christina er mediegrafiker og aktiv i opbygningen af det faglige arbejde blandt Enhedslistens unge medlemmer. Hun er medlem af Nørrebro afdeling. Falle Hjorth sad – frem til det seneste årsmøde – i en længere periode i hovedbestyrelsen og forretningsudval-

get. Han er medlem af Frederiksberg afdeling. De er begge medlemmer af SAP's landsledelse.

Vi skal styrke bevægelserne

– Jeg synes, det er vigtigt, at vi gør os klart, hvad det er, vi vil. Enhedslisten skal være et parti, som gør en forskel i klassekampen. Det skal være partiet, som hver dag arbejder hen imod en socialistisk revolution, siger Christina Nielsen.

– Derfor er det ikke nok, at vi har nogle folketingsmedlemmer og kommunalbestyrelsesmedlemmer, som gør et godt stykke arbejde. Det er ikke nok, at vi bliver kendt for at være vagthunden, som forsvarede de socialt dårligst stillede og de undertrykte minoriteter, tilføjer hun.

– Som et socialistisk parti er Enhedslistens opgave først og fremmest

at være med til at skabe protest og aktivitet, som samler bredt. Derfor skal det være lige så naturligt for et medlem af Enhedslisten at være med i en organisering af partimedlemmer fra samme fagforening som at være medlem af sin lokale afdeling.

Christina oplever i øjeblikket, at der er stor interesse for den form for politisk arbejde blandt de unge i Enhedslisten, både dem, der er fagligt aktive, og dem, der arbejder i uddannelsesbevægelserne.

– Vi skal sammen gå mere bevidst ud i bevægelserne ud fra en politisk gennemdiskuteret holdning til, hvordan vi kan styrke dem, siger Christina.

En rolle i overenskomstkampen

Falle supplerer:

– Et eksempel er den kommende overenskomstkamp. Vi er et politisk parti med et solidarisk udgangspunkt og med medlemmer inden for alle faggrupper. Derfor har vi et godt udgangspunkt for at udvikle nogle bud på, hvordan man undgår, at de forskellige faggrupper bliver spillet ud mod hinanden, hvilke krav og aktiviteter der kan samle.

– Ja, og vi kan meget nemt ende i en situation, hvor de faglige topledere har frygtelig travlt med at afblæse konflikten. De har hele for-

» Vi skal sammen gå mere bevidst ud i bevægelserne ud fra en politisk gennemdiskuteret holdning til, hvordan vi kan styrke dem.

Christina Celeste Nielsen

bundsapparatet bag sig – og pressen, siger Christina og tilføjer:

– I den situation er det vigtigt, at nogen bevidst og organiseret argumenterer for at fortsætte strejken – og at nogle har taget initiativ til møder og organiseringer blandt de strejkende, f.eks. mod et regeringsindgreb.

Her kan Enhedslisten spille en meget vigtig rolle. Og vi skal i hvert fald ikke regne med, at SF vil gøre det.

Myten om de jomfruelige bevægelser

Når den slags ideer bliver præsenteret i Enhedslisten, udtrykker mange frygt for, at Enhedslisten skal manipulere, styre og overtage bevægelserne. Hvad siger I til det?

– Nu skal vi jo lige huske, at bevægelserne ikke er 100 procent spontane, jomfruelige og politisk ubesmittede størrelser, hvor meninger brydes frit og demokratisk, og hvor man helt automatisk når frem til de mest hensigtsmæssige forslag og aktiviteter, svarer Falle og fortsætter:

– Der er forskellige holdninger og politiske strømninger og grupperinger i enhver bevægelse. Nogle er mere formelle, andre uformelle. Der foregår en debat inden for bevægelserne og nogle gange en politisk kamp om bevægelsernes fremtid.

Det gælder både fagbevægelsen og uddannelsesorganisationerne, men det gælder også enkeltsagsbevægelser. I uddannelsesorganisationerne er der ofte uenighed om, hvordan man skal vægte lobbyarbejde i forhold til mobilisering af medlemmerne. I de forskellige varianter af antiglobaliseringsbevægelserne diskuterer man holdningen til de internationale institutioner, som vi så det, da Attac blev stiftet. Og i queerbevægelsen diskuterer man, hvor kommercielle man vil være.

Hvis vi som socialister kun deltager som enkeltindivider og afviser at organisere os, overlader vi bare bevægelserne til andre strømninger,

» Hovedbestyrelsen og forretningsudvalget – og det gælder også mig selv – burde på forhånd i højere grad have diskuteret og foregrebet de problemer, der ville opstå, når Asmaa blev opstillet til Folketinget.

Falle Hjort

som vil trække bevægelserne i en anden retning, siger Falle.

– Det er et spørgsmål om at tage bevægelserne og deres rolle alvorligt. Vi skal tage ansvar for dem, siger Christina og fortsætter:

– Naturligvis skal vi ikke gå ind i bevægelserne bare for at vinde en krig mod andre strømninger. Vi skal diskutere åbent med dem, og vi kan også lære noget, men det forudsætter, at vi selv forbereder os og har noget at komme med.

Og så er det helt, helt afgørende, at vi er åbne om det. Vi vil ikke manipulere os til indflydelse. Vi vil overbevise. Enhedslistens medlemmer skal altid være dem, der slås for demokratiske og inddragende arbejdsformer. Vi skal bekæmpe uformelle, hemmelige klikker og herskertechnikker. Og det samme skal selvfølgelig også gælde Enhedslistens egen organisering.

Ledelsens ansvar

Fælles organiseret indsats i mobiliseringer og bevægelser spiller ikke nogen særlig stor rolle i Enhedslisten i dag. Hvad skal der til?

– Det er en proces, hvor vi diskuterer og argumenterer og overbeviser Enhedslistens medlemmer om det – samtidig med at så mange som muligt går i gang og viser, at det kan lade sig gøre, og at det nytter noget, siger Falle Hjorth og tilføjer.

– Og der har ledelsen et stort ansvar. Det er simpelthen hovedopgaven for hovedbestyrelse og

forretningsudvalg. De skal ikke kommandere medlemmerne fra det ene sted til det andet, men politisk motivere og organisere – om og om igen.

En forudsigelig katastrofe

Spørgsmålet om ledelsens ansvar kommer også hurtigt på banen, når vi taler om Asmaa-sagen:

– Asmaa har været udsat for urimelig kritik, og jeg er slet ikke enig med dem, der siger, at man ikke kan være troende og kandidat for Enhedslisten samtidig. Imidlertid var Asmaa tydeligvis ikke rustet til at håndtere det at være spidskandidat. Undervejs kom hun med mange uklare og uheldige udtalelser, som fik katastrofal effekt, fordi hun i udgangspunktet – forudsigeligt – blev helt vildt eksponeret i pressen, siger Falle og fortsætter:

– Men det kan ikke isoleres til et spørgsmål om religion og Asmaas person. Hovedbestyrelsen og forretningsudvalget – og det gælder også mig selv – burde på forhånd i højere grad have diskuteret og foregrebet de problemer, der ville opstå, når Asmaa blev opstillet til Folketinget. Så partiet kunne være forberedt, og så Asmaa kunne være forberedt. Vi kunne faktisk offensivt have forebygget mange af de situationer, vi endte i. Og vi kunne f.eks. have været mere parate til at melde utvetydigt ud, da Asmaa-citater i direkte strid med Enhedslistens politik dukkede op i pressen sidste sommer.

Det er selvfølgelig let at være bag-

» Kun hvis vi samler opbakning fra hele arbejderbefolkningen, dvs. vinder flertal for at forsvare de særligt undertrykte, kan vi opnå varige resultater og skabe et virkelig mangfoldigt samfund.

Falle Hjort

klog. Fremadrettet tror jeg, vi må til at tænke ledelse – selv et forretningsudvalg i sommerferien! – ikke bare som en administrativ koordinering, men som en ledelse, der må og skal være politisk mere offensiv og handlende. Naturligvis under ansvar overfor Hovedbestyrelsen og i sidste ende årsmødet, siger Falle.

Blokerer for politikken

Hvordan kommer vi efter jeres mening videre med spørgsmålet om Asmaa Abdol-Hamid som spidskandidat?

– Det er op til Asmaa, om hun genopstiller til urafstemningen om spidskandidater eller ej. Uanset, hvad hun vælger, vil det være afgørende, at den valgte ledelse denne gang forbedrer sig politisk og organisatorisk på pressens spørgsmål og anklager. Så vi kan melde klart ud, hvad vi mener som parti. Folk skal vide, hvor vi står, siger Christina og fortsætter:

– Personligt vil jeg heller ikke denne gang stemme på Asmaa ved urafstemningen. Jeg er bange for, at hun vil blive ved med at komme med uklare udmeldinger, der er på kanten af Enhedslistens politik. Jeg tror, vi kan finde spidskandidater, der er bedre til at fremlægge, hvad Enhedslisten står for.

Falle tilføjer:

– Hvis Asmaa genopstiller til urafstemningen, vil diskussionerne op til årsmødet, på selve årsmødet og pressens omtale komme til at handle om hendes person og udlægninger af, hvad hun siger og mener – i stedet for om Enhedslistens udfordringer og politiske svar.

Og vi vil uden tvivl have bedre muligheder for igen at få bragt vores politik i centrum, hvis ikke hun bli-

ver valgt til spidskandidat. Asmaa vil til gengæld få et år til at blive mere sikker på Enhedslistens politik, f.eks. som medlem af hovedbestyrelsen eller aktiv andre steder internt i partiet.

Mangfoldighedspartiet?

For nogle i Enhedslisten er opstillingen af Asmaa Abdol-Hamid bare endnu et symptom på, at Enhedslisten kun satser på at være »mangfoldighedspartiet«, dvs. at repræsentere alle minoriteterne, og at vi glemmer at forsvare almindelige arbejdere? Hvad mener I om det?

– Det ligger på mange måder i forlængelse af tanker, vi har gjort os i SAP, selvom vi ikke ser almindelige arbejdere og minoriteter som modsætninger, siger Falle og henviser til et dokument, som SAP vedtog for et par år siden »Hvad er SAP's projekt?« Der står der bl.a.:

»Med »mere klasse« mener vi, at Enhedslisten i højere grad skal forstå arbejderklassen som den afgørende kraft i en socialistisk udvikling. Det betyder, at forsvaret for arbejderklassens interesser altid må være udgangspunktet for politikformuleringen, selv om mange andre faktorer også skal inddrages. Og at udviklingen af arbejderklassens kampe og organisering skal have en højere prioritet.«

– Når vi har et problem her, skyldes det ikke kun forkerte prioriteringer i Enhedslisten, men også at pressen har fokuseret på vores støtte til ungdomsaktivister, christianitter og tørklædeklædte kvinder. Så jeg er enig i, at vi skal forsøge at gøre det mere tydeligt, at Enhedslisten er et parti for hele arbejderbefolkningen, og at vi har politiske svar på de problemer, som fylder i deres hverdag.

Selv hvis vi ville, så kan hverken Enhedslisten – eller minoriteterne selv – bekæmpe undertrykkelsen alene. Kun hvis vi samler opbakning fra hele arbejderbefolkningen, dvs. vinder flertal for at forsvare de særligt undertrykte, kan vi opnå varige resultater og skabe et virkelig mangfoldigt samfund, siger Falle.

Arbejderklassen og HC Ørstedsparken

Christina tilføjer:

– Mange får øje på de uretfærdigheder, der rammer minoritetsgrupper. De tænker, at det må vi gøre noget ved, heldigvis. Men det er bare ikke nok. Vi må hele tiden overveje, hvordan vi mobiliserer flertallet i befolkningen for deres egne interesser og i solidaritet med mindretallene og dobbeltundertrykte grupper.

Og det er ikke umuligt. De etniske minoriteter, bøsser, lesbiske, ungdomsaktivister, christianitter – og kvinder! – er jo faktisk også en del af arbejderklassen.

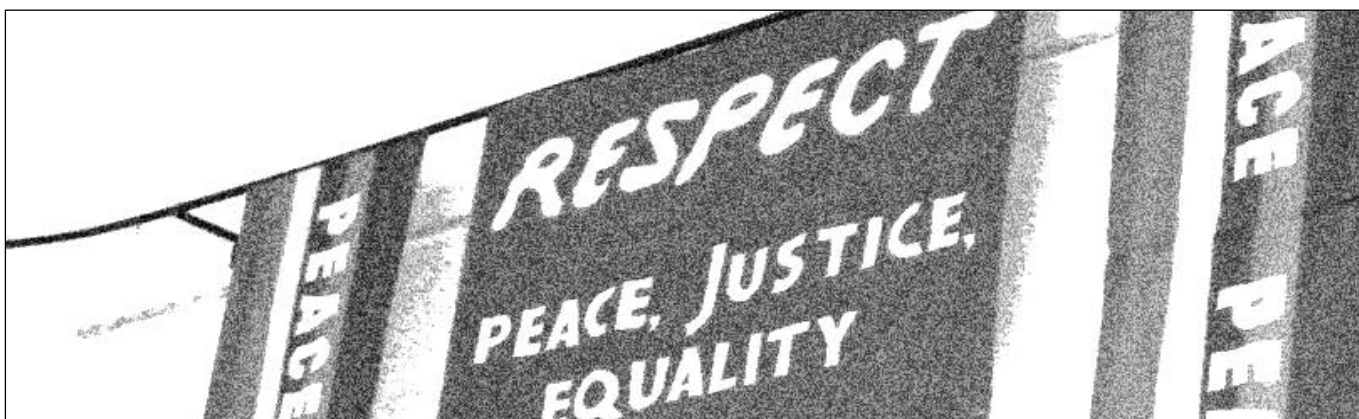
Derfor skal og kan vi bygge bro mellem arbejderbefolkningen som helhed og de særligt undertrykte grupper i samfundet omkring fælles krav og et fælles perspektiv – i første omgang for at vælte VK-regeringen. Jeg siger ikke, at det er let konkret at forbinde kravet om buske i HC Ørstedsparken med klassekampen! Men vi må tage handsken op.

– Men vi skal også passe på, at »klasse-perspektivet« ikke kammer over, advarer Falle og fortsætter:

– Vi må aldrig forsøge at skjule Enhedslistens støtte til undertrykte minoriteter, heller ikke hvis flertallet i befolkningen ikke er enige med os.

– Og vi opfordrer bestemt heller ikke mindretallene til at holde igen med deres aktioner – for ikke at »støde« arbejderklassens flertal. Enhedslisten skal støtte, når nogen kæmper mod undertrykkelse, men vi skal samtidig vise, at vi har en strategi, der kan styrke deres kamp, nemlig at forbinde den med hele arbejderklassens kamp, siger Christina.

Demokratisk centralisme og enhedspartier på venstrefløjen

Den engelske venstrefløjsalliance, Respect, er for nylig blevet splittet. De dårlige erfaringer med Socialist Workers Party, som var langt den stærkeste strømning i Respect, står i centrum for den følgende tekst.

Vi har valgt at bringe teksten, fordi den – trods mange forskelle mellem England og Danmark – er et væsentligt input til diskus-

sionen om Enhedslisten og SUF's organisatoriske udvikling, herunder spørgsmålet om hvordan socialistiske eller revolutionære organisationer kan indgå i bredere enhedspartier.

Teksten er vedtaget af Socialist Resistance, som især organiserer Fjerde Internationales medlemmer og sympatisører i Storbritannien.

AF SOCIALIST RESISTANCE

Siden starten af dette årti er der sket vigtige fremskridt med hensyn til opbygning af en international venstrefløj. Denne udvikling kommer efter en række nederlag for arbejderklassen i 1980'erne og 1990'erne og de negative følgevirkninger af Sovjetunionens sammenbrud.

Demonstrationerne mod verdenshandelsorganisationen WTO i Seattle

i slutningen af 1999 var begyndelsen på en vigtig bevægelse for global retfærdighed, som førte direkte videre til antikrigsbevægelsen, der i international målestok overgik bevægelsen mod Vietnamkrigen i 1960'erne. Denne udvikling pustede nyt liv i venstrefløjen, som man så det allerede på det Europæiske Sociale Forum i Firenze i 2002, hvor Rifondazione Comunista og grupper på den yderste venstrefløj var til stede over

alt. Dertil kommer udviklingen i Latinamerika, hvor venstrefløjen og socialismen har fået en ny fødsel.

Nye partidannelser – blandede resultater

Årstallene 1956 og 1968 står som symboler på et tilsvarende spring fremad og en ny afklaring på venstrefløjen, men i modsætning hertil er de objektive forhold, her i det første årti af det 21. århundrede, bety-

deligt vanskeligere, hvor arbejderklassen i hovedsagen er i defensiven. Mange diskussioner om den politiske linje og strategi er begyndt at gen-nemsyre venstrefløjen på internatio-nalt plan, og i mange lande har det ført til dannelsen af nye partier.

Positive aspekter af denne proces omfatter historiske begivenheder i Venezuela og Bolivia (med alle deres problemer), dannelsen af Die Linke – Venstrepartiet – i Tyskland, Venstre-blokken i Portugal og en række andre nye venstrepartier i mange lande.

I andre lande har omgrupperingen på venstrefløjen været mere blandet. For eksempel er Sinistra Critica (en mindretalsstrømning, som bl.a. om-fatter Fjerde Internationales tilhæn-gere, red) gået ud af Rifondazione Comunista i Italien pga. uenighed om så grundlæggende spørgsmål som støtten til Italiens deltagelse i krigen i Afghanistan og en nyliberal indenrigspolitik. I Brasilien gik et ra-dikalt mindretal ud af Arbejderpar-tiet (PT) og dannede Partiet for So-cialisme og Frihed (PSOL), pga. det centrale spørgsmål om Lula-regerin-

I Brasilien har Arbejderpartiets udvikling været et stort nederlag for venstrefløjen.

gens gennemførelse af en nyliberal politik, hvad der skabte en del hån-lige kommentarer til partiets navn. Disse splittelser skete på et klart po-litisk grundlag og var et forsøg på at redde og forsvare en principiel ar-bejderklassepolitik. Men i både PT og Rifondazione er hovedtendensen selvfølgelig et stort nederlag for ven-strefløjen.

Partiteori i et nyt århundrede

I mange lande er der således startet en ny diskussion om, hvilken slags venstrefløj vi har brug for i starten af det 21. århundrede. Dette er ganske naturligt. En ny periode i den inter-nationale klassekamp, især efter ver-denshistoriske begivenheder af den type vi har set efter 25 år med nyli-beralisme, vil sætte spørgsmålet om socialistisk organisering til fornyet debat.

Det er absurd at forestille sig, at man kan trække komplette tek-ster, skrevet i Rusland i 1902 eller 1917, ud af skuffen og bruge dem i en ubearbejdet form i 2007. Endnu mindre troværdig er forestillingen om, at man kan tage den revolutio-nære organisationsform og politiske linje, som passede i Minneapolis i 1934 (i dette år blev Workers Party i

USA dannet efter en stor transport-strejke, red.) og simpelthen forsøge at overføre den til en situation, hvor indholdet i en revolutionær politik er blevet ændret af nye centrale spørgs-mål (især miljø- og kønspolitik), og hvor arbejderklassen befinder sig på et helt andet kulturelt niveau. Der-til kommer en helt anden geografisk spredning, andre politiske og faglige organiseringer; og hvor erfaringer med sociale massebevægelser og en status over stalinismen (og social-demokratismen) har understreget, hvor afgørende vigtigt spørgsmålet om selvorganisering og demokrati er for det revolutionære projekt.

Som vi skal diskutere mere detal-jeret senere, er det nu åbenlyst, at den model for politisk organisering og praksis for relationer til resten af venstrefløjen, som vi kender fra nogle selvudnævnte trotskistiske organisa-tioner, var kraftigt påvirket af tredje-periode-stalinismen og organisato-riske metoder, som var arvet fra det staliniserede Komintern (se noten) Ingen del af den britiske trotskisme har undgået at blive påvirket af dette pres.

På denne baggrund kan man mene, at splittelsen i Respect ikke er specielt usædvanlig. Men der er no-get særligt ved den, når man ser det i internationalt perspektiv. Selv om det ikke handlede om noget princi-pielt politisk spørgsmål (som i Italien og Brasilien), lykkedes det alligevel den vigtigste revolutionære organisa-tion, som var indblandet, at skubbe næsten alle andre kræfter i bevægel-sen fra sig. Det er et helt usædvanligt dårligt resultat for en revolutionær organisation og et resultat, som ikke kan forklares med myten om en anti-socialistisk »heksejagt«. Det hand-lede om noget meget mere grund-læggende i politik.

Revolutionær socialisme og »brede venstrepartier«

Som nævnt har erfaringerne med at opbygge enhedspartier på venstreflø-jen været noget blandede. I nogle til-

Ved at samle venstrefløjen har Die Linke i Tyskland, Venstreblokken i Portugal, Enhedslisten og andre enhedspartier kunnet tiltrække nye kræfter, stille op til valg og fremlægge et politisk alternativ.

fælde er de endt med at gå mod højre og støtte nyliberale regeringer. For nogen på venstrefløjen – hvad vi kan kalde tendensen for »rene hænder og pletfri faner« – viser dette, at forsøg på en politisk omgruppering er spild af tid. Så hellere opbygge sin egen organisation, sælge sin avis, holde egne møder, kritisere alle andre og holde fast i sit eget pletfri banner.

Men denne forenkede tilgang afspejler i realiteten en opfattelse af, at den revolutionære proces udvikler sig spontant. Som oftest går denne idé ud på, at »under begivenhedernes pres«, og efter at det revolutionære parti er blevet »opbygget«, så vil det revolutionære parti til sidst forene sig med store dele af arbejderklassen. Med denne bekvemmelige idé kan vi glæde os over at udgøre et meget lille (men velorganiseret) mindretal og undgå bekymringer om højrefløjen og ikke mindst den yderste højrefløjs styrke.

Højrefløjens spillerum

Efter vores opfattelse er denne forenkede »opbyg-partiet«-model ikke længere anvendelig. Faktisk er den uansvarlig, fordi den uundgåeligt giver højrefløjen frit spillerum på den nationale politiske scene. I denne periode med nyliberalisme – hvor der ikke er et bredt grundlag for revolutionær politik, men en bred basis for aktiv modstand mod højrefløjen, forekommer det os selvindlysende at venstrefløjen må gå sammen, samle sine kræfter og tiltrække nye kræfter fra det social-liberale centrum-venstre, at stille op til valg og fremlægge et politisk alternativ. Det er dette, der har været så vigtigt med Die Linke, Venstreblokken, Enhedslisten og mange andre.

Her havde også Arbejderpartiet i

Brasilien og Rifondazione i Italien en betydning på deres højdepunkt: at de på nationalt plan formulerede en vigtig stemme mod nyliberalismen, som ikke var mulig for de små revolutionære venstrefløjsorganisationer.

Dertil kommer, at selve eksistensen af disse kræfter, på forskellige tidspunkter, havde en vigtig betydning for mobiliseringer og kampe – som for eksempel Rifondazione Comunista gjorde i mobiliseringen af antikrigsbevægelsen og kampen mod pensionsreform i Italien. Eksistensen af et bredt politisk alternativ hæver folks bevidsthed, giver dem tiltro, sætter socialismen på dagsordenen igen, rejser en forhindring for at nyliberalismen i sine forskellige udgaver dominerer den politiske debat og fremmer sociale kampe. Samtidig fungerer det som et debatforum, hvor revolutionære kan få afprøvet deres holdninger.

Kompromisser

Vil det sige, at med et bredt venstrefløjsparti har alle vundet? Nej! Ingen af disse venstrepartier har været uden problemer. For revolutionære er der for det meste tale om koalitioner med kræfter, der ligger længere til højre. De er som regel forum for en vedvarende politisk debat og uenigheder, og de rejser store spørgsmål om, hvordan revolutionære kræfter

skal bære sig, især dem som har vænnet sig til propagandistiske rutiner. De indebærer nødvendigvis en række kompromisser og svære valg om, hvor man skal trække en politisk skillelinje.

En positiv holdning til at samle venstrefløjen på et bredt grundlag indebærer derimod ikke, at man opbygger en bestemt politisk struktur som ledestjerne – eller at man ser de brede venstrepartier som en ny slags revolutionært parti – eller at disse partier nødvendigvis vil eksistere i al evighed. For os er de midlertidige, overgangsformer for organisering (men se uddybning om dette senere). Vores mål er fortsat at opbygge revolutionære partier. Der er bare det, at vi – i modsætning til »de rene hænder og pletfri banner«-tendensen – har en væsentlig uenighed om, hvad revolutionære partier i det 21. århundrede vil indebære, og hvordan man skal opbygge dem.

Revolutionæres funktion i brede venstrepartier

Brede venstrefløjspartier (eller alliancer) er ikke enhedsfronter omkring konkrete spørgsmål, men politiske blokke. For at de kan udvikle sig og holde sammen er det nødvendigt med nogle grundlæggende demokratiske regler. Dette kan ikke bare reduceres til et spørgsmål om stemme-

Det meste af den engelske venstrefløj gik for få år siden sammen i Respect, men det største parti i samarbejdet, Socialist Workers Party, har nu formået at støde alle andre fra sig. Resultatet er blevet en ny samling: Respect Renewal.

ret og flertalsafgørelser. Man må også forholde sig til den ureglementerede og udemokratiske praksis, som organiserede revolutionære strømninger kan skabe, hvis de optræder på en fraktionel måde. I forhold til dette vil vi insistere på følgende generelle retningslinjer:

- Inden for de brede venstrepartier må der være et reelt og selvstændigt politisk liv, hvor folk, som ikke er medlemmer af en organiseret strømning, kan have tillid til, at beslutningerne ikke bliver taget bag deres ryg i et fasttømret forum, som vil gennemvinge sine synspunkter – de må være sikre på, at deres bidrag kan påvirke den politiske diskussion.

- Det betyder, at ingen revolutionær strømning må se sig selv som en »disciplineret fraktion«. Bortset fra en situation, hvor en bred venstrestrømning degenererer (som i Brasilien) er der ikke tale om, at vi laver entristisk arbejde eller bekæmper et bureaukratisk lederskab. Det betyder i de fleste diskussioner – for det meste – at medlemmer af politiske strømninger skal have ret til at udtrykke deres eget synspunkt, uanset hvad flertallet i deres egen strømning mener. Hvis det ikke sker, bliver den reelle balance mellem forskellige holdninger og den demokratiske proces trådt under fode. Det er åbenlyst, at dette ikke kan gælde i forhold til

spørgsmål, der har afgørende betydning for arbejderklassens og de undertryktes interesser – som at sende tropper til Afghanistan. Men hvis der er uenigheder på spørgsmål som disse, så er der sat spørgsmålstegn ved selve medlemskabet af en revolutionær organisation. Man kan også forestille sig vitale strategiske og nogle gange vigtige taktiske spørgsmål, hvor en demokratisk centralistisk organisation kan ønske, at alle dens medlemmer stemmer ens. Men dette må være undtagelser og ikke normen. I praksis vil tendensen selvfølgelig være, at medlemmer af revolutionære tendenser har de samme holdninger.

- Revolutionære tendenser må undgå platte forsøg på at bruge deres organisatoriske styrke til at påtvinge andre deres beslutninger. Det er en ødelæggende måde at arbejde på, hvor demokrati bliver et svindelnummer. Hvis en revolutionær tendens ikke kan få tilslutning til sine synspunkter gennem åben og demokratisk debat, så må man indgå kompromisser og indrømmelser – med mindre der er grundlæggende spørgsmål for arbejderklassens og de undertryktes interesser på spil. Demokrati er falsk, hvis en revolutionær strømning siger: Diskussion er ok, men vi vil fylde mødet op med deltagere for at sikre, at vi vinder.

- Revolutionære – enkeltpersoner og strømninger – må vise deres engagement og loyalitet over for den brede venstrefløjsorganisering, de er en del af. Det betyder at prioritere organisationens aktiviteter og presarbejde. Det duer ikke, hvis man er halvvejs inde, og halvvejs ude.

- Vi skal ikke på forhånd sætte en grænse for hvor langt en bred venstrefløjsorganisering kan udvikle sig. Dens udvikling vil blive afgjort af, hvordan den reagerer på de vigtigste spørgsmål i kampen mod imperialismen og nyliberal kapitalisme, ikke ved at man pådutter den et varemærke fra 1930'erne (som for eksempel «centrisme»).

SWP's »demokratiske centralisme« – nationalt og internationalt

Mange læsere vil vide, at de ovennævnte punkter er en rammende beskrivelse af, hvordan SWP (Socialist Workers Party) ikke fungerede i Respect. Det er banalt, at når man fungerer på en fraktionel og bureaukratisk måde i de brede bevægelser, så fungerer det tit på en sølle og elendig måde på egen bane. Der er stærke grunde til at tro, at den form for demokratisk centralisme, som praktiseres i SWP, er udemokratisk. Det er ikke kun et spørgsmål om regler og vedtægter, selv om der også her er problemer.

- Beslutningsprocessen i SWP er koncentreret i en ekstremt lille gruppe mennesker. SWP's Centralkomite består af omkring 12 personer, et meget lille antal i forhold til organisationens størrelse. De reelle beslutninger er koncentreret hos tre-fire personer.

- Politiske mindretal bliver nægtet adgang til Centralkomiteen. På kongressen i januar 2006 foreslog det mangeårige medlem John Molyneaux en udtalelse, som kritiserede ledelsen, men hans kandidatur til Centralkomiteen blev afvist, fordi det »ikke ville bidrage med noget« til diskussionen.

- Tendenser og fraktioner kan kun eksistere i perioden op til kongressen. Det gør dem i praksis ekstremt svære at organisere. I alle tilfælde er politiske diskussioner ikke en del af SWP-ledelsens interne tidsplan.

- Der er ingen reel intern diskussionsbulletin og en meget begrænset politisk debat uden for kongresperioden. Den reelle diskussion er koncentreret til ledelsen.

- Som eksklusionen af Nick Wrack, Rob Hoveman og Kevin Ovenden viser, er den disciplinære praksis tilfældig og kan gennemføres af Centralkomiteen uden nogen rimelig proces eller høring, hvor den anklagede kan forelægge sin sag.

- I sit bidrag til SWP's kongresbulletin sagde John Molyneaux:

»... karakteren af problemet bliver mest tydelig, hvis vi ser på resultatet af alle disse møder, konferencer, valg osv. Kendsgerningen er, at i de sidste 15 år eller længere har der ikke været et eneste væsentligt spørgsmål, hvor Centralkomiteen har lidt nederlag på en kongres eller partikonference. Jeg tror faktisk ikke, at der i denne periode overhovedet har været en seriøs udfordring eller en tæt afstemning. Tværtimod, langt de fleste kongresser og konferencer er endt med en næsten enstemmig godkendelse af det, ledelsen har foreslået. Ligeledes har der i denne periode ikke været

et eneste kampvalg til Centralkomiteen. Det vil sige, der har aldrig været foreslået en kandidat – af andre eller af sig selv – ud over dem, der blev foreslået af ledelsen. Det er værd at understrege, at denne tilstand ligger meget fjernt fra den praksis, som historisk har kendetegnet den socialistiske bevægelse. Det var ikke normen i den Kommunistiske Internationale, før den blev overtaget af Stalin. Det var ikke normen på noget tidspunkt i den trotskistiske tradition, mens Trotskij levede.«

- John Molyneaux koger alt dette ned til et spørgsmål om karakteren af den nuværende politiske periode og niveauet for klassekampen i 1980'erne og 1990'erne. Det er langt fra åbenlyst, at dette er tilfældet. Den grundlæggende årsag er derimod SWP's opfattelse af »demokratisk centralisme«.

- Vi kan her minde om, at SWP's interne ledelsesformer står i fuldstændig modsætning til dem, der eksisterer i en organisation af samme størrelse, nemlig LCR i Frankrig. Her er

organiserede mindretalsgrupper og disses repræsentation i ledelsen, den normale praksis. Faktisk er SWP's sympatisører i Frankrig gået ind i LCR og har dannet ... en permanent fraktion, som selvfølgelig ville være blevet smidt ud i SWP selv!

- På samme måde er den internationale tendens, som SWP dominerer – den Internationale Socialistiske Tendens (IST), domineret af ideen om »international demokratisk centralisme«, hvor SWP tiltager sig retten til at styre andre »sektioner« ned til den mindste detalje. Ikke overraskende fører det til splittelser med enhver organisation, som udvikler en selvstændig ledelse med et minimum af selvrespekt. Derfor blev SWP for eksempel på et ganske uprincipielt grundlag splittet fra sin græske og amerikanske sektion i 2003 – det vil sige eksklusioner som blev gennemført af Centralkomiteen i SWP, og først senere bekræftet af et hasteindkaldt møde i IST.

- Der er en ironi i alt dette. Indtil slutningen af 1960'erne fastholdt Internationale Socialister – som SWP tidligere – en skarp kritik af »ortodoks trotskisme«, ikke mindst i forhold til de organisatoriske metoder. Medlemmer af IS var tilbøjelige til at se leninismen som, i hvert fald delvist, »ansvarlig« for stalinismen, og fremhævede i stedet Rosa Luxemburg over for bolsjevikkerne. Efter maj '68 i Frankrig tog Tony Cliff (leder af SWP, red.) leninismen til sig og skrev en trebinds biografi om Lenin, som retfærdiggjorde den nye linje. Ironien er, at den version af leninisme, som Cliff adopterede, efterhånden kom til

Lenin proklamerer sovjetmagten i 1917: Det er absurd at forestille sig, at tekster skrevet i Rusland for hundrede år siden kan trækkes op af skuffen og bruges i en ubearbejdet form i 2007.

at være mærket af den redigerede version af leninismen, som IS oprindeligt forkastede.

Forskellige opfattelser af venstrefløjen

I dele af den trotskistiske bevægelse er der en fejlagtig opfattelse af, hvordan arbejderbevægelsen og venstrefløjen ser ud. I deres billede er der arbejderklassen og fagbevægelsen, reformisterne (herunder stalinisterne), forskellige former for centerister (tendenser som vakler mellem reform og revolution) og de revolutionære marxister – muligvis med anarkisterne som et forstyrrende element. På grundlag af et billede lig dette kunne Trotskij sige i 1938, at uden for Fjerde Internationale: »eksisterer der ikke en eneste revolutionær strømning på denne planet, som virkelig fortjener dette navn.« (det vil sige de revolutionære marxister, red.)

Hvis denne idé nogensinde var anvendelig, så er den det i hvert fald ikke i dag. Der har i dag udviklet sig en bred modstand mod kapitalismen, som afviser såvel stalinismen som socialdemokratismen, og som har givet næring til en lang række sociale bevægelser og organisationer, der kæmper for social retfærdighed – og som har skabt radikale politiske venstrefløjskræfter verden over. Det stiller nye og komplekse opgaver med hensyn til at organisere og samle den anti-kapitalistiske venstrefløj. Og det kan ikke gøres ved at opbygge en lille international strømning, som ser sig selv om den eneste arvtager af den marxistiske sandhed, og som mener sig i stand til at give det rigtige svar på alle spørgsmål, overalt i verden.

Selvopfattelsen hos Fjerde Internationale og Socialist Resistance adskiller sig meget fra dette. Vi har vores egne ideer og politiske traditioner, nogle af dem helt grundlæggende. Men vi ønsker at bidrage til at gendanne venstrefløjen, sammen med andre, og indarbejde de vigtigste erfaringer fra feminismen og den økologiske kamp, i en dialog

med andre anti-kapitalister og aktive venstrefløjsfolk. En dialog, som ikke starter med at påstå, at vi har ret i det hele, at vi ved alt og ikke kan lære noget, ikke mindst fra revolutionære erfaringer som den bolivarianiske revolution i Venezuela.

Nu om dage duer det ikke at lade revolutionær politik styre af 'bolsjevismens røde tråd'. Det vil bl.a. sige at prioritere formelle programmatisk aftaler, til tider på sekundære spørgsmål, over den organisatoriske virkelighed og den konkrete klassekamp. Og det fører systematisk til en kunstig modsætning mellem en selv og alle andre på venstrefløjen.

SWP står for en særlig variant af denne dogmatisk-sekteriske propagandistiske tradition, som har været så dominerende i Storbritannien siden starten af det 20. århundrede. Det er tid for medlemmerne til nytænkning.

Efterskrift: Leninismen

I et interview om leninismen i International Viewpoint peger Daniel Benaid på, at selve begrebet først opstod efter Lenins død, som en del af kampagnen for en brutal »bolsjevisering« af partierne i den Kommunistiske Internationale – det vil sige at underordne dem det sovjetiske lederskab.

For os er navnet, selve ordet, uden betydning. Det vigtige er, at vi i dag indarbejder det, som er relevant fra store socialistiske tænkere som Lenin, Trotskij, Luxemburg og Gramsci. Lenin var langt fra dogmatisk i forhold til organisatoriske spørgsmål. Fra ham holder vi fast i væsentlige dele af hans teoretiske indsigt om imperialismen og den nationale selvbestemmelse, selvorganiseringen af arbejderklassen, begreberne om revolutionær krise og strategi, og hans kritik af bureaukratiet i arbejderbevægelsen og den socialdemokratiske reformisme.

Alle disse store tænkere var indstillet på at ændre formerne for organisering for at tilpasse sig de

konkrete forhold. Enheden blandt revolutionære tendenser kan ikke garanteres ved hjælp af organisatoriske former, men med et program og en fælles vision for den revolutionære proces. Vi afviser altså den opfattelse, at vi med vores ideer om omgruppering på venstrefløjen har »forladt leninismen«, lige så lidt som vi har forladt trotskismen eller hvad der måtte være relevant i Rosa Luxemburgs ideer. Det, vi har opgivet, og som vi har forladt for længe siden, er den firkantede metode, der ser leninisme som en bestemt og uforanderlig organisatorisk form.

Vi gentager: Nogle af disse organisatoriske former – blandt andet et monopol på beslutningskompetencen hos en lille central gruppe med særlige privilegier (ofte med adgang til hemmelige oplysninger og uden referat af deres diskussioner) – kom fra en trængt trotskistisk bevægelse, som arvede mange af sine organisatoriske metoder fra den stalinistiske kommunistiske Internationale. Vi kan kun tage afstand fra den brutale »leninisme«, som kendetegnede de kommunistiske partier, og som de dogmatisk-sekteriske trotskistiske organisationer importerede aspekter af i deres praksis.

Vedtaget af landsledelsen i Socialist Resistance, januar 2008. Mellemrubriker indsat af redaktionen. Enkelte henvisninger til historiske personer i britisk trotskisme er udeladt. Oversat af Åge Skovrind.

Note:

Efter den russiske revolution blev de kommunistiske partier samlet internationalt i Komintern, hvor det sovjetiske parti efter Stalins magtovertagelse dikterede linjen i alle lande. Perioden 1928–1935 (den tredje periode) blev anset som den sidste etape før revolutionen, hvor kun de socialdemokratiske partier stod i vejen. Det førte til en skæbnsvanger sekterisk politik, som lettede nazismens fremmarch i Tyskland.

NYE MULIGHEDER

for dig, som abonnerer på Socialistisk Information

Som abonnent på Socialistisk Information vil du fremover både få Socialistisk Information via nettet og som kvartalsmagasin.

- **Socialistisk Information via nettet kræver din emailadresse**

For at være sikker på at få netmagasinet skal du sende din emailadresse til Socialistisk Information: **si@sap-fi.dk**

– du vil så modtage netmagasinet i din mailbox fra den 20. april. Det er gratis at abonnere på netmagasinet.

- **Socialistisk Information som kvartalsmagasin koster...**

Prisen for 4 udgaver af det trykte kvartalsmagasin Socialistisk Information er 200 kr.

Når du næste gang fornyr dit abonnement, vil opkrævningen lyde på 200 kr., som vil dække de næste 4 numre af det trykte Socialistisk Information.

- **Hverken eller – eller kun det ene**

Du har altid mulighed for at vælge kun at få kvartalsmagasinet eller netudgaven – eller helt at afmelde dit abonnement.

Vær med fra starten: Send straks dit navn og mailadresse til: **si@sap-fi.dk**

Månedssbladet

SOCIALISTISK INFORMATION udgives af Socialistisk Arbejderparti (SAP) – dansk sektion af Fjerde Internationale

BLIV MEDLEM AF SAP!

Socialistisk Arbejderparti – SAP – er en revolutionær socialistisk organisation.

Vi arbejder som en del af Enhedslisten og SUF på at opbygge og styrke disse organisationer. Målet er at skabe et aktivt handlende parti og ditto ungdomsorganisation, der bidrager med handlingsforslag og politiske perspektiver til de aktuelle sociale mobiliseringer og ved en egentlig samfundsomvæltning.

SAP er også den danske afdeling af Fjerde Internationale, en global organisation for revolutionære socialister.

Læs mere på www.sap-fi.dk
Vær med i arbejdet
– bliv medlem af SAP –
Kontakt os på: sap@sap-fi.dk

Socialistisk Påskeseminar 2008

Rød og inspirerende påskeferie for hele familien

Her er det spændende program for Socialistisk Påskeseminar, som SAP inviterer til for 14. gang

Her får du mulighed for:

- at få afprøvet egne synspunkter i diskussion med andre, som vel at mærke er solidariske og har fælles socialistiske grundholdninger
- at få sat politisk perspektiv på begivenheder og emner, som man måske ikke før har set i et socialistisk perspektiv
- at komme lidt dybere ned i emnerne og få lidt mere viden, end du har i forvejen.

På påskeseminarret er der også god mulighed for at udfolde sig i den omliggende natur med og uden bold. Indendørs er der tradition for spil, f.eks. TP og Monopoly! Der er børnepasning under møderne, og erfaringen er, at børn elsker at være på påskeseminar.

Er du fristet?

		Torsdag 20. marts	Fredag 21. marts	Lørdag 22. marts	Søndag 23. marts
9.30 – 11.30		Er »demokratisk, centralisme« eller »nye organisationsformer« vejen frem for Ø?	Queer-teori, feminisme og marxisme	USA før valget – økonomisk deroute, faglige kampe, partier	 <p>Fælles oprydning og hjemrejse</p>
		Den stille revolution! Venstrefløjens comeback i studenterbevægelsen	Hvad bør vi lære af SP i Holland for at gøre Enhedslisten til et masseparti?	Klimakamp – hvorfor og hvordan?	
		Status over brede antikapitalistiske partier – Italien, England, Skotland, Brasilien...	Aktuelt emne	Hvilken rolle har arbejderklassen hhv. minoriteterne i en aktuell socialistisk strategi?	
12.30		Frokost	Frokost	Frokost	Paktiske oplysninger Sted: Naturskønne omgivelser i Helsingør Pris: 800 kr. for hele seminarret 600 kr. for arbejdsløse 400 kr. for fattigrøve 250 kr. for børn fra 4-15 år Prisen dækker program, overnatning, mad. Rejserefusion: Der er rejserufusion for rejsende uden for HT-området med billigste transport. Børn: Vi arrangerer børnepasning og aktiviteter for børn, mens der er program. Dog ikke under velkomsten og festen lørdag aften. Tilmelding til børnepasningen skal ske senest 27. februar! Tilmelding og information: Læs mere: www.sap-fi.dk eller skriv til: Socialistisk Arbejderpart sap@sap-fi.dk
14 – 16		Lær at skrive en funky artikel	Hvilken strategi i kampen mod forfatningen og for et andet Europa	Paneldebat: Hvordan vinder vi OK kampen '08. Hvad kan vi lære af de finske sygeplejersker? Hvordan undgår vi splittelse mellem forskellige faggrupper?	
		Colombia: Undertrykkelse og modstand	Hvad er der nu galt med at måle kvaliteten? Testfri zone, kritiske pædagoger		
		Hvad bør Enhedslisten lære af erfaringerne ved opstillingen af Asmaa?	Socialistisk strategi i kommunalbestyrelserne? Hvor meget skal vi holde på sidelinjen/måtten?		
16.00		Fritidsworkshops: Tur i skoven Revy-gruppe	Fritidsworkshops: Store legedag Revy-gruppe	Fritidsworkshops: Fodbold Revy-gruppe	
Onsdag 19. marts					
18.00	Velkomst til Påskeseminarret Middag kl. 19.00	Aftensmad	Aftensmad	Den store påskemiddag og festivitas	
20 – 21.30	Velkomst-workshop	Paneldebat: SF og Enhedslisten – hvad er egentlig forskellen?	Teaterforestilling!		